

Giới thiệu Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cung Chiều Hết Mực

Truyện Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cung Chiều Hết Mực tác giả tương cà cay kể về cô nàng bác sĩ với tay nghề giỏi, xinh đẹp, Cuộc sống tình cảm tương như sẽ bế tắc, ngờ đâu cha mẹ nàng lại cho nàng vào cung tuyển làm vợ của Hoàng thượng, nguyên là do là từ nhỏ đã định hôn ước.

Hắn - Quách Lưu Thần, một vị vua trẻ nhất từ xưa đến nay. Diện mạo anh tuấn, phong cách uy nghiêm, lãnh khốc. Cái gì hắn cũng có, chỉ không có một điều, đó là PHỤ NỮ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cung Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Không

Phạm Tử Từ đang ở nhà, an nhàn nghỉ ngơi trên chiếc giường ấm áp của mình, nàng dụi dụi mắt, khẽ chớp đôi lông mi dài rồi ngồi dậy.

- Mấy giờ rồi nhỉ? - Căn hộ của nàng khá rộng, nhưng không ai ở ngoại trừ nàng ra.

Phạm Tử Từ xỏ chân vào dép, lết người vào phòng tắm.

Tự ngắm mình trong gương, nàng khẽ cười. Nhan sắc này đã bao lâu nay nàng không hề cho mọi người thấy, tính cách trẻ con nàng cũng phủ lên một lớp băng cực dày.

Phạm Tử Từ chải tóc, tóc nàng mượt như suối, đen láy dịu dàng, đây là công sức nàng nuôi dưỡng bấy lâu nay, nếu ai đem tóc nàng đùa bỡn nàng sẽ không ngại bóp cổ người đó.

Hôm nay nàng đã xin bệnh viện nghỉ một ngày để về quê, lâu rồi vẫn chưa đến thăm di của nàng. Phạm Tử Từ đeo lên vai chiếc ba lô xanh rồi khoá cửa phòng lại.

- Alo, cậu tới chưa?

- Tớ gần tới rồi, cậu xuống đi.

Phạm Tử Từ tắt điện thoại rồi bước xuống dưới nhà. Thoái Liễu Hoa là cô bạn thân từ hồi Trung học của nàng. Cả hai người đều biết sở thích của nhau, khi Liễu Hoa định nói gì thì y như rằng, Phạm Tử Từ sẽ đoán được câu kế tiếp của cô.

Liễu Hoa tính cách nhẹ nhàng, nói năng dịu dàng ai cũng thích. Phạm Tử Từ năng động, hay nghịch ngợm. Hai người như nước với lửa.

Đến khoảng giữa trưa, chiếc xe khách đưa Phạm Tử Từ và Liễu Hoa đến một làng hoang vắng. Phạm Tử Từ nhảy xuống, ngó nghiêng ngó dọc tìm ai đó.

- Tiểu Từ, kiếm ai sao? - Liễu Hoa đặt tay lên vai nàng.

- Ừm, tớ đã gọi anh họ ra đón mình.

Vừa dứt lời, một hình bóng quen thuộc nhảy ra trước mặt nàng. Phạm Tử Từ giật bản mình, khẽ lùi ra sau một bước.

- Từ Từ, em tới lâu chưa?

- A... Hoắc Nhân, anh làm em giật cả mình - Phạm Tử Từ thở phào, mắt lờm lờm anh.

- Hi, xin lỗi nhóc, để anh đèn một chậu chè cho. - Hoắc Nhân cười hi hi gãi đầu.

- Nhớ đó. - Phạm Tử Từ cũng cười.

Chợt nhớ còn có Liễu Hoa ở đây, nàng quay sang, đẩy Liễu Hoa tới.

- Đây là Liễu Hoa, bạn thân của em. - Nàng quay sang Hoắc Nhân - Liễu Hoa, đây là Hoắc Nhân, anh của mình.

- Chào em

- Chào anh. - Liễu Hoa cúi đầu, Phạm Tử Từ bỗng thấy gương mặt của cô đỏ lên, nàng tròn mắt.

Phạm Tử Từ cười xấu xa, đây chẳng lẽ là tiếng sét ái tình giống trong tiểu thuyết sao? Nàng gật đầu tự tán thưởng mình, đúng là thông minh a.

- Liễu Hoa, cậu... thích Hoắc Nhân à? - Phạm Tử Từ khều khều cô, thì thầm hỏi.

Liễu Hoa đỏ cả mặt, nhẹ nhàng nói:

- Không có.

Dù Liễu Hoa nói vậy nhưng Phạm Tử Từ vẫn không tin, trực giác bảo nàng Liễu Hoa chắc chắn đã cảm nắng Hoắc Nhân rồi.

Cũng phải thôi, từ xưa đến nay vốn Hoắc Nhân đã có nhiều người mến mộ. Khuôn mặt tuấn tú, thân hình cao to, lại tính siêng năng, thân thiện dễ gần. Cả làng này ai cũng quý Hoắc Nhân, anh chính là thần tượng của làng.

Ngược lại với Hoắc Nhân, Phạm Tử Từ rất lười biếng, có khi nàng còn ngủ cả một ngày không dậy. Nhan sắc nàng là chưa ai thấy rõ ngoại trừ gia đình và Liễu Hoa nên mọi người đều nói cô là con vịt xấu xí.

Phạm Tử Từ thật ra không đến nỗi tệ là mấy, nhưng nàng có thể nấu được nhiều món, từ xưa đến nay chưa ai dám chê tài năng của nàng.

Đến chập tối, Phạm Tử Từ rủ Liễu Hoa và Hoắc Nhân đi chơi, mục đích chỉ nhằm đẩy họ gần đến nhau.

Khung cảnh yên tĩnh, con sông trước mặt lăn tăn vài gợn sóng nhỏ, Phạm Tử Từ dang tay, hít một hơi thật sâu rồi la lên:

- A... Thoải mái quá...

Còn Liễu Hoa vẫn e thẹn nắm chặt áo mình. Trong lòng thầm nguyện rửa cô bạn đáng chết kia, Liễu Hoa đã biết tông Phạm Tử Từ muốn mình và Hoắc Nhân thành đôi nên cố ý cho Liễu Hoa ở giữa, còn Hoắc Nhân đi kề bên.

Phạm Tử Từ cười đắc ý, rồi giả vờ ôm bụng nói:

- A... Đột nhiên em đau bụng, Hoắc Nhân, anh ở đây nhé, chút nữa em quay lại. Tạm biệt!

Nói xong mặc cho Hoắc Nhân ú ớ mấy câu rồi chạy vụt đi. Nàng biết thế nào kẻ sách của mình cũng thành công mà.

Phạm Tử Từ lặng lẽ trốn sau một bụi cây, nàng cười cười, phải đợi đến chừng nào đây?

Bỗng phía sau lưng vang lên vài tiếng sột soạt, nàng quay lại, khẽ rùng mình một cái, nàng đứng dậy.

Bản tính vốn đã kiên cường, dũng cảm, Phạm Tử Từ trên đời này chẳng sợ cái gì cả. Ngoại trừ vài con côn trùng, nàng hầu như không sợ ma.

Phạm Tử Từ bước từ từ đi, lần mò trong bóng tối, bỗng nàng đạp trúng cái gì đó, nàng sợ hãi nhấc chân lên.

- Á...

*** **

- Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh rồi sao?

Bên tai vang lên tiếng gọi, Phạm Tử Từ nhú đôi lông mày thanh tú, chống tay ngồi dậy. Nàng ngơ ngác nhìn xung quanh.

Đây là đâu? Sao nàng lại ở đây? Nàng đã nhỡ phải ở trong rừng chứ?

Phạm Tử Từ yếu ớt định kêu lên, nhưng cảm giác đau buốt ở cổ họng làm nàng không nói được.

- Từ Từ tiểu thư, người tỉnh rồi.

Nghe thấy giọng nói của nữ nhân vang lên bên tai, Phạm Tử Từ quay qua. Trước mặt là một cô gái ăn mặc kiểu cổ trang, còn có trâm hồng trên đầu, khuôn mặt thanh tú, đang nhìn lại nhìn nàng.

- Cô là ai?

Lời nói nàng vừa thốt lên, cô gái kia hoảng hốt, chột trên khoé mắt xuất hiện một giọt nước mắt trong suốt.

- Từ Từ tiểu thư, người không nhớ nô tì thật sao? Nô tì là Ngọc Lam, nữ hầu thân nhất của người đây. - Nói rồi cô ta quỳ xuống.

- Ấy áy, đứng lên, ta đâu bảo cô quý? - Phạm Tử Từ luống cuống, từ xưa đến giờ chưa ai phải làm như vậy trước mặt nàng.

Ngọc Lam tròn to mắt ngạc nhiên, tiểu tử hôm nay bị gì vậy. Bình thường nàng uy nghiêm, lạnh lùng, luôn để người khác quý xuống chân mình, không hề ngần ngại.

- Ừm được rồi. Ta tên gì? - Phạm Tử Từ bất giác hỏi.

- Dạ người là tiểu thư Phạm Tử Từ. - Ngọc Lam dù thấy kì lạ nhưng cũng trả lời.

Thì ra vẫn là tên này, nàng hỏi tiếp:

- Ta có cha mẹ, anh chị không?

- Dạ, lão phu nhân mất sớm, còn cha người đang ở trong vườn. Người có một huynh, tên Phạm Tử Từ.

- Tại sao ta lại nằm đây? - Nàng ngạc nhiên.

- Vâng, hôm trước người bị té xuống một cái ao, một canh giờ sau mọi người mới cứu người lên được.

Phạm Tử Từ ngây ra, vậy có nghĩa là nàng Tử Từ kia đã ngắt một ngày một đêm. Thời điểm hai người cùng rơi xuống đã làm giao hoán linh hồn của nhau.

Phạm Tử Từ với lấy cái gương trên bàn, sẫm soi:

- Mỹ nhân a.

Khuôn mặt nàng đang sở hữu chẳng khác gì một đại tuyệt thế mỹ nhân. Làn da trắng mịn, đôi mắt to tròn đen láy, hàng lông mi dài khê nhấp nháy, đôi môi đỏ mọng tự nhiên.

Phạm Tử Từ hài lòng nhìn bản thân mình, nàng cười đắc ý, nếu có mỹ nhân tuyệt trần chắc chắn xung quanh nàng sẽ có những nam tử tuấn tú.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thì Ra Người Là Hoàng Thượng

- Ngọc Lam này, tại sao ta lại nhảy xuống hồ? Người biết không? - Phạm Tử Từ nghi hoặc nhìn Ngọc Lam.

- Vâng. Trước đó, Phạm lão gia đã cho người vào cung tuyển vợ cho hoàng thượng. Song người không chịu, mục đích vào cho vừa lòng cha. Ai ngờ lại được chọn, người buồn rầu đến nỗi không ăn không ngủ nên mới xảy ra cố sự này.

Phạm Tử Từ ngây người, chỉ vì một lý do đơn giản như vậy sao. Nàng không tin, người mà linh hồn nàng đang sở hữu chắc chắn rất thông minh, sẽ không vì lý do nhỏ bé đó mà tự tử, huống hồ nàng ta còn rất thương cha. Chắc chắn có ai đó đang muốn hãm hại Phạm Tử Từ nàng.

Ngọc Lam thấy chủ tử đang trầm ngâm suy nghĩ cô cũng hướng mắt nhìn nàng. Chủ tử rất kì lạ từ khi tỉnh dậy, mọi hôm nàng lạnh lùng, cương quyết, hôm nay lại toát ra vẻ ôn hoà, nhã nhặn còn có chút trẻ con. Ngọc Lam liền nghĩ đến một trường hợp, có khi nào nàng đã bị mất trí nhớ?

- Chủ tử, chút nữa Hoàng thượng sẽ ghé thăm người. Người nên... - Chưa để Ngọc Lam nói hết câu, Phạm Tử Từ ngồi bật dậy.

- Ngọc Lam, người nói với Hoàng thượng là ta bận rồi, không tiếp.

Nói rồi nàng bỏ chạy, để Ngọc Lam ở lại phía sau ngơ ngác. Khi hoàn hồn thì nàng đã khuất dạng từ bao giờ.

Phạm Tử Từ ra vườn xem thử. Thật sự thì ở đây trồng rất nhiều hoa, nàng thích thú ngắm nhìn. Mỗi bông hoa đều có màu sắc tương đối ưa nhìn rất bắt mắt.

Nàng với tay ngắt một bông, đưa lên ngửi.

- Oa, rất thơm nha!

Nàng thốt lên kinh ngạc, rồi ngắt thêm vài bông bỏ vào túi. Xong xuôi Phạm Tử Từ đứng dậy, nàng liền giật mình khi có người đang đứng, nhìn nàng

chăm chăm này giờ.

Phạm Tử Từ nhú mày, rồi đi lướt qua hắn, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nam nhân mặc áo long bào kia kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của nàng.

Vốn Quách Lưu Thần không thích nữ nhân, nhưng không hiểu sao hôm nay rất thích ngắm vẻ đẹp của nàng. Vừa sáng dậy liền bị Thái hậu bắt đi thăm từng nữ nhân mà người đã chọn, vì thương bà nên hắn mới đi.

Ai ngờ lại gặp nàng đang mặc đơn độc mỗi bộ áo ngủ khiến hắn có chút hoang mang, ngây dại nhìn nàng. Quách Lưu Thần định thần lại mới phát hiện ra một điều, nữ nhân đó không xem ta ra gì, còn tự tiện nhìn thẳng vào mắt ta rồi bỏ đi.

Hắn tức giận đến tím mặt, quyết đi tìm nữ nhân đó.

Phạm Tử Từ không biết gì vẫn vô tư nô đùa với những con thỏ bạch trong vườn, nàng thấy khó chịu với bộ trang phục này. Nhất quyết xắn tay áo lên.

Đám quân lính nhìn thấy cũng không khỏi đỏ mặt, ngơ ngác nhìn nàng.

- Tử Từ tiểu thư, sao người lại ra đây?

Nghe gọi tên, nàng quay lại. Thấy Ngọc Lam đang thờ phỉ phò, mặt lấm tấm mồ hôi. Nàng rút trong áo một chiếc khăn tay, đưa cho Ngọc Lam.

Ngọc Lam ngạc nhiên nhìn nàng rồi nhận lấy nó, nhẹ nhàng lau đi mồ hôi.

Đám quân lính cũng không khỏi kinh ngạc, há hốc miệng nhìn nàng. Đây chẳng phải là tiểu thư kiều ngạo, lạnh lùng trong lời đồn sao? Chẳng thấy giống gì cả. Diện mạo đẹp thuần khiết nhưng bản tính lương thiện, tốt bụng như vậy bọn hắn không dám tin.

- Người chạy ra đây làm gì? - Phạm Tử Từ nghi hoặc hỏi.

- Dạ bẩm thưa tiểu thư, Hoàng thượng sắp tới rồi, ngài mau...

- Thôi được rồi - Phạm Tử Từ vung tay - Ta không gặp hắn.

Ngọc Lam tròn mắt, lập tức quỳ xuống, đau khổ van xin nàng:

- Chủ tử, ngài không nghĩ cho bản thân cũng phải cho người khác chứ? Nếu cha người mà biết thì hắn ông ấy sẽ rất tức giận...

Phạm Tử Từ khó chịu bĩu môi. Tuy hành động này làm cho khuôn mặt nàng trở xịu xuống nhưng nó càng tôn thêm vẻ nghịch ngợm cho nàng.

Phạm Tử Từ phát tay:

- Được rồi, ta sẽ đi. Đứng lên đi.

- Tạ ơn tiểu thư.

Vừa dứt lời, Ngọc Lam đứng dậy. Lòng vừa mới hạ được xuống một nỗi lo lắng thì lại có đại họa đến. Ngọc Lam tròn tròn mắt rồi quỳ xuống, miệng tung hô:

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

Quách Lưu Thần bước đến, khuôn mặt cao ngạo hơi ngược lên, hắn nhìn mọi người đang làm lễ với hắn thì hài lòng hơi nhếch môi. Rồi chợt thấy nữ nhân lúc này đứng đó, khuôn mặt ngây ra, ánh mắt bất thường nhìn đắm đắm hắn rồi lại bước đi. Quách Lưu Thần phẩy tay cho gọi một thị vệ đến, hỏi nhỏ:

- Nàng ta là ai?

Tên thị vệ ngược lên, hắn khẽ thốt lên ngạc nhiên rồi nói:

- Bẩm Hoàng thượng, đó Là Phạm Tử Từ, con gái của Phạm tướng quân. Do Thái hậu tuyển nữ nhân cho ngài, nàng đã được vào vòng xét duyệt.

Quách Lưu Thần có chút bất ngờ trong mắt hắn. Thì ra nàng ta là Phạm Tử Từ, người mà Thái hậu luôn khen ngợi sao?

Nghe Thái hậu nói nàng ta có khí chất cao quý, nho nhã, diện mạo xinh đẹp tuyệt trần nhưng có điều quá kiêu ngạo. Nay hắn lại tận mắt thấy, hoá ra không giống như Thái hậu nói, nàng ta thực đẹp, thuần khiết như một bông hoa bách hợp giữa sớm mai.

Nữ nhân này thật là không hề kiêu ngạo, không có phép tắc. Đã ra khỏi cung của mình còn mặc bộ áo ngủ, lại thoải mái xắn tay áo đi đi lại lại trong vườn.

Quách Lưu Thần khẽ nhú mày, hình như nàng không phát hiện sự có mặt của hắn. Hắn không bằng cả những con cá sao?

Ngọc Lam thấy Hoàng thượng đang nhìn chủ tử của nàng, cho là hắn đang tức giận, hơi ngước lên giật giật tay áo của nàng.

Phạm Tử Từ quay xuống, thấy khuôn mặt Ngọc Lam tái mét, nàng hỏi:

- Người bị gì vậy? Có bệnh gì sao?

Ngọc Lam đưa mắt qua Hoàng thượng, Phạm Tử Từ từ đó mà nhìn theo. Thấy người hồi nãy mình gặp đang nhìn chăm chăm mình, nàng hơi mắt tự nhiên nói:

- Người là ai?

Cả đám thị vệ lẫn nô tì toát mồ hôi hột xem vẻ mặt của Hoàng thượng. Hắn vẫn không thể hiện gì, khuôn mặt điềm tĩnh nhìn nàng, đáp:

- Quách Lưu Thần.

Phạm Tử Từ nhận được câu trả lời thì lẩm nhẩm lẩm nhẩm, hình như nàng đã nghe cái tên này ở đâu rồi.

Một thị vệ bỗng đâu bay ra, hùng hồn nói:

- Bắt lấy nàng, nàng ta không biết hành lễ trước mặt Hoàng thượng...

Quách Lưu Thần nhướn mày quay qua, ra lệnh cho thị vệ lui xuống. Thấy sắc mặt Phạm Tử Từ bỗng dưng tẻ đi hẳn, nàng dao động mắt chuyển sang Ngọc Lam, miệng thì thầm.

Một lát sau Phạm Tử Từ bỗng mỉm cười:

- Thì ra người là Hoàng thượng.

Quách Lưu Thần hơi ngây ra rồi bình tĩnh lại. Tưởng đâu nàng sẽ hốt hoảng quỳ xuống xin tha tội, ai ngờ nàng ta lại mỉm cười nói chuyện với hắn như người qua đường. Nữ nhân này thực làm hắn thích thú a.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Ta Không Muốn Làm Nữ Nhân Của Người

Quách Lưu Thần gật đầu.

Phạm Tử Từ được thế tưởng hắn đã cho qua, nào ngờ một đám quân lính chạy ra, đưa sát kiếm vào cổ nàng.

- Khi quân, dám động tới Hoàng thượng.

Phạm Tử Từ nhũn mày, nàng động vào hắn từ lúc nào. Quách Lưu Thần thấy vậy cũng không đứng lên giải quyết, một mực đứng sang một bên xem trò vui.

- Ta động tới hắn khi nào? - Phạm Tử Từ trả lời.

- Người không biết hành xử trước mặt Hoàng thượng, lại còn xưng hô không đúng cách. - Một tên lính đáp.

Nàng bĩu môi, ánh mắt bỗng trở nên sắc bén nhìn đám lính. Ai nhìn thấy ánh mắt của nàng đều rụt cổ xuống, tay chân cũng đã run run.

- Lão toét, dám hành xử với Hoàng hậu tương lai như vậy? Người có biết tội này cũng đáng chém đầu không? - Nàng cất giọng lạnh lùng.

Đám quân sĩ hơi giật mình, rồi họ bình tĩnh lại, nói:

- Cô chưa chắc gì là Hoàng hậu đâu. Cũng chỉ là con của một đại thần trong triều thôi.

Phạm Tử Từ cười lạnh, chạm tay vào thanh kiếm đang giương lên trước cổ. Nàng nhấn mạnh ngón tay vào khiến máu tươi từ từ chảy ra, đám quân sĩ liền tái mét cả mặt.

Quách Lưu Thần ngạc nhiên nhìn nàng, lòng không khỏi tự hỏi rốt cuộc nàng ta định làm gì?

Phạm Tử Từ đưa ngón tay rướm máu lên ngắm nhìn, nàng chếp chếp miệng rồi nói:

- Haiz... Ngón tay của ta đã bị người làm hại rồi. Không biết phụ thân ta nhìn thấy sẽ nổi giận ra sao. Đồ khi quân!

Người quân sĩ lúc này mặt đã không còn giọt máu, hấn buông thõng tay làm thanh kiếm rớt xuống, môi hấn mấp máy nhưng không nói ra được gì.

- Ta... Ta... Chưa làm... gì cả...

Quách Lưu Thần hứng thú nhìn nàng, quả là một nữ nhân thông minh.

Một hồi lâu, người quân sĩ kia quỳ xuống, sợ hãi van xin nàng:

- Phạm tiểu thư tha tội, thần không cố ý, không dám làm hại đến người. Mong người minh oan tha tội.

Rồi cả đám quân sĩ lần lượt thả kiếm quỳ xuống khóc lóc van xin nàng.

Quách Lưu Thần ngạc nhiên, định mở miệng nói gì đó nhưng lại thôi. Từ xưa đến giờ đám hậu vệ này rất trung thành với hấn, không bao giờ phản bội. Vậy mà chỉ một giây phút Phạm Tử Từ đã kích bọn họ mà liền trở mặt van xin nàng, coi như không có sự xuất hiện của hấn ở đây.

- Nhưng các người biết, phụ thân ta là rất yêu thương, cưng chiều ta. Nếu ông ấy phát hiện chắc chắn sẽ...

- Xin tiểu thư tha tội, chúng thần không dám làm vậy nữa...

- Đủ rồi.

Giọng nói trầm ấm vang lên, Phạm Tử Từ bỗng giật mình, ánh mắt trở nên luống cuống, ngây dại nhìn hấn.

Quách Lưu Thần chấp tay sau lưng, sải bước đi đến, hấn ra hiệu cho đám lính đứng lên, sau đó mới quay qua nàng.

- Tiểu Tử, dù nàng có sắp là Hoàng hậu, cũng không nên kiêu ngạo như vậy khiến ta rất không hài lòng...

- Ta kiêu ngạo lúc nào? - Phạm Tử Từ chen vào.

- Nàng không cần biện hộ, bây giờ ta xin phép về triều trước đây. Hẹn gặp nàng lúc khác. Còn về chuyện vết thương, ta sẽ cử Thái y đến chữa trị cho nàng...

Phạm Tử Từ nằm trên giường trần trọc, mãi không ngủ được. Nàng ngồi dậy, tựa lưng vào thành giường.

Chuyện này nàng vẫn không thể chấp nhận được. Có sao lại xuyên không bắt ngờ, lại còn trở thành người trong cung. Nàng thấy rất bất tiện a. Vốn định sẽ lên ra ngoài dạo chơi khu chợ nhưng chắc chắn ra ngoài sẽ gặp rắc rối mà thôi.

Còn nữa, Quách Lưu Thần hấn ta... dường như có thể đọc được ý nghĩ của người khác. Nàng hồi tưởng lại lúc trưa. Không hiểu sao nàng lại bỗng nhiên trở thành con người khác, cao ngạo, lạnh lùng như thế? Có lẽ nào linh hồn kia của Phạm Tử Từ vẫn còn vương vấn ở trong thể xác này nên mới xảy ra việc biến đổi nhân cách?

Nhưng Phạm Tử Từ vẫn không chấp nhận được. Nếu như thời nàng sống, nàng chắc chắn sẽ bị gọi là “kẻ hai mặt”. Có đời nào ai lại muốn như vậy?

Nghĩ đến đây, bất giác nàng tức giận, đập tay thật mạnh xuống giường.

- A...

Khẽ thốt lên, chiếc giường này thật là cứng, nó làm vết thương ban sáng của nàng chảy máu rồi. Vốn là Quách Lưu Thần đã cử Thái y đến chữa cho nàng nhưng Phạm Tử Từ nhất quyết không chịu, sai người đuổi ông ta đi.

Phạm Tử Từ thờ dãi, rồi bước xuống giường, quyết định ra ngoài tham quan một chuyến.

Buổi tối, ánh trăng mập mờ chiếu lên những bông hoa trong vườn, gió xào xạc thổi qua, như biết được nàng sẽ tới, chúng đang đưa tựa muốn chào đón nàng.

- Haiz... Thật là... Tại sao ta lại lọt vào thế giới này chứ?

Nàng than thở rồi đứng dậy, ra khỏi vườn hoa, tiến đến chiếc hồ bên cạnh.

- Cũng còn thời gian ra ngắm cảnh sao?

Nghe tiếng, Phạm Tử Từ quay lại, bắt gặp ánh mắt hờ hững của Quách Lưu Thần đang nhìn mình, nàng hừ lạnh, không trả lời.

Quách Lư Thần bước đến bên nàng, khẽ nghiêng đầu. Đường nét của nàng dường như rõ hơn, nếu lúc sáng là sự tinh khiết thì bây giờ đã có nét dịu dàng của thiếu nữ.

Phạm Tử Từ ngẩn ra nhìn bóng trắng dưới mặt hồ, không để ý Quách Lư Thần đang ở càng ngày càng gần.

Ngón tay hần bỗng vô ý chạm vào tay nàng. Phạm Tử Từ thốt lên, rồi trừng mắt nhìn hần.

- Sao thế? - Hần nhú mày.

- Không có gì. - Nàng đáp.

Cúi xuống, mắt hần bỗng loé lên. Dù ở trong bóng tối nhưng đôi mắt chim ưng của Quách Lư Thần vẫn không hề mờ mịt mà ngược lại còn rất sắc bén. Hần cầm tay nàng lên, lặng lẽ quan sát.

- Vẫn không chịu băng bó sao? - Ngữ điệu của hần có vẻ lạnh lùng nhưng sự quan tâm trong đó làm sao Phạm Tử Từ có thể nhận ra được. Khi nhận được tin nàng không chịu chữa trị, hần trầm ngâm suy nghĩ, trên đời này chưa thấy ai ngạo mạn và cứng đầu như vậy.

Hần nhẹ nhàng rút trong tay áo một chiếc khăn, quấn vòng quanh tay nàng.

- Sau này giữ gìn thân thể cẩn thận, để còn bảo toàn làm Hoàng hậu của nước.

Lời vừa thốt lên, Phạm Tử Từ liền ngạc nhiên quay sang nhìn hần. Chuyện gì thế này? Hần đã quyết định rồi sao? Nàng vẫn còn muốn tự do.

Vốn muốn thử lòng dạ của nàng, Quách Lư Thần ranh ma nói câu đó mong chờ phản ứng từ nàng.

- Không phải nàng muốn làm Hoàng hậu sao?

Nếu có sự phản kích trong mắt nàng, chắc chắn nàng là người thích được giàu có, loại người đó hần sẽ không bao giờ đụng chạm.

Còn nếu trong ánh mắt là sự dấn đo, suy nghĩ, nàng là người nhân hậu, không muốn vướng vào rắc rối. Nhưng ngoài dự đoán của Quách Lư Thần, nàng thậm chí còn không có một chút cảm xúc trong mắt mà chỉ có sự tức giận.

Một lát sau, Phạm Tử Từ giật tay mình ra, nàng hừ giọng:

- Thứ lỗi, ta không muốn làm nữ nhân của người.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nụ Hôn Đầu

Sáng, Phạm Tử Từ đã ra ngoài sớm làm cho Ngọc Lam hoảng sợ khi không thấy nàng đâu. Lúc đọc được tờ giấy thì cô mới an tâm trong lòng.

Phạm Tử Từ ngồi trước sân, khuôn mặt thâm trầm suy nghĩ, thực sự nàng đã chán cuộc sống ở đây. Không có chút vui vẻ nào, cũng chẳng có công việc nào cho nàng.

Phạm Tử Từ đang thẩn thờ thì bỗng có tiếng bước chân làm nàng giật mình quay lại. Trước mặt là một chàng trai tuấn tú, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn nàng.

- Tiểu Từ, muội đã tỉnh dậy sao không báo ta?

Phạm Tử Từ kêu “a” một tiếng. Thì ra đây là anh trai của nàng. Phạm Tử Từ đứng dậy, vui vẻ nói:

- Huynh a, sao lại khó tính như vậy. Muội không sao.

Phạm Tử Từ ngạc nhiên nhìn cô gái ở trước mặt, đây là muội muội của anh sao?

Từ Từ sờ sờ đầu nàng, rồi thốt lên:

- Từ Từ, là muội thật à?

- Ừm. - Phạm Tử Từ nghe hỏi thì gật đầu. Bỗng thấy khoe mắt của Từ Từ uрон ướt, nàng cảm thấy Phạm Tử Từ kia thật may mắn. Có bao người

thương yêu, còn nàng mất cha mẹ sớm, chỉ sống nương tựa vào bản thân.

Từ Từ hồi sau nhìn nàng. Diện mạo vẫn không thay đổi gì cả, chỉ có tính tình là biến đổi.

Hồi trước Phạm Từ Từ cực kì ghét người khác đụng vào người mình ngoại trừ gia đình, nàng cao ngạo, quyền quý. Bây giờ lại thành ra một con nhóc nghịch ngợm, không biết phép tắc thế này. Từ Từ thật sự rất tiếc a.

- Huynh bị sao vậy? - Phạm Từ Từ thấy Từ Từ lắc đầu rồi thở dài cũng không khỏi thắc mắc.

- Không có gì. Mà muội đang định đi đâu vậy? - Từ Từ hỏi.

- Muội định tham quan viên hoa một chút.

Phạm Từ Từ đáp, rồi như thấy bóng dáng của ai quen thuộc đang tiến tới, nàng cúi chào sư huynh rồi bỏ đi.

Quách Lưu Thần sáng dậy sớm dự sẽ qua thăm nàng, nhưng cứ hờ thấy mặt hấn là nàng lại trốn. Chẳng lẽ lời nói của mấy đêm trước làm nàng ghét hấn sao?

Phạm Từ Từ cắn cắn môi, không hiểu sao nàng lại bỏ chạy, hấn ta có dám hại nàng vô có? Chỉ vì việc nàng từ chối làm Hoàng hậu sao?

Nàng thần thờ thả hồn theo gió, mắt hướng về phía xa xăm tựa như muốn thoát ra khỏi chốn cung nghiêm này.

Nàng lại thở dài, chợt ký ức nàng vang vọng lên hình ảnh đêm tối mịt mù, một mình nàng bước ra chiếc hồ ngắm trăng.

Phạm Từ Từ cảm thấy kì lạ, chắc chắn đó không phải là nàng mà là Phạm Từ Từ kia. Nàng ta khí chất cao quý, trang nhã, khuôn mặt vô cảm nhìn xuống đáy hồ.

Chợt Phạm Từ Từ cảm thấy có lực đẩy phía sau làm nàng té xuống. Vốn dĩ không biết bơi, nàng thoi thóp dưới nước. Người phụ nữ đó, đang cười, chính cô ta đã đẩy nàng.

Sau một hồi không duy trì được nữa, Phạm Từ Từ mất cảm giác, mặt nước như xa vời trước tầm tay nàng, nàng ngất đi.

Phạm Từ Từ giật mình, bỗng chân nàng vấp cái gì đó, nàng không muốn chết.

- A...

Một cánh tay rắn chắc vung ra kéo nàng vào. Cả người của nàng như nằm trong lòng ngực ấm áp đó, Phạm Từ Từ bắt giác đồ mặt, nàng đẩy người đó ra, thẹn thùng cúi đầu xuống.

- Hừ, xem ra nàng rất muốn chết.

Lại giọng nói đó, Phạm Từ Từ định nói tiếng cảm ơn mà sao thấy khó nói quá. Quách Lưu Thần đứng sờ sờ trước mắt nàng, ánh mắt lạnh như băng quét qua mặt nàng.

- Sao lại là ngươi?

Quách Lưu Thần nhíu mày, nàng nói vậy nghĩa là không muốn gặp hấn sao?

- Nàng nói vậy có nghĩa gì?

- Thôi bỏ đi, nói chuyện với người phí cả sức. - Phạm Từ Từ bĩu môi.

Quách Lưu Thần kéo nàng lại, người nàng như bị giam cầm trong vòng tay của hấn. Hấn đưa mặt sát gần nàng, Phạm Từ Từ cảm giác mặt mình nóng ran, cúi đầu xuống.

Quách Lưu Thần khẽ cười, xem ra nàng cũng biết xấu hổ, hấn đưa tay nâng mặt nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Mấy ngày nay nàng trốn ta?

- ... - Phạm Từ Từ không biết trả lời thế nào, bặm chặt môi.

Thấy nàng không chịu nói, Quách Lưu Thần khẽ cười:

- Đừng hời hợt.

Vừa dứt lời, Quách Lưu Thần cúi xuống, đáp xuống môi nàng, Phạm Từ Từ trừng mắt nhìn hấn.

Vốn định hôn nàng một tí để hù dọa nàng, nhưng đôi môi của nàng quá ngọt khiến hấn không cưỡng lại được. Càng hôn càng sâu.

Đến khi Phạm Tử Từ đã thở không được, Quách Luru Thần luyến tiếc buông nàng ra. Phạm Tử Từ cần thở, nàng mệt nhọc dựa vào người hắn, lúc này nàng mới thấy không khí đáng giá biết bao.

- Ngươi... - Nàng khó khăn nói - Sao dám cướp nộ hôn đầu của ta?

Quách Luru Thần nhếch môi cười rạng rỡ, nữ nhân này thật kỳ lạ, nói chuyện với Hoàng thượng như vậy mà vẫn không sợ sao?

- Đây cũng là nộ hôn đầu của ta, nàng và ta đã bị cướp cùng một lúc rồi.

Phạm Tử Từ lại bĩu môi, hoàn toàn quên mất mình đang ở trong vòng tay của hắn. Chợt nghĩ ra ý gì đó, nàng hỏi lớn:

- Chẳng lẽ ngươi còn là xử nam?

Quách Luru Thần lúng túng nhìn sang chỗ khác không trả lời. Lúc này Phạm Tử Từ mới được một dịp cười sáng khoái.

- Không tin được a. Ngươi vẫn còn là xử nam sao? Ha ha...

Phạm Tử Từ cười không ngớt khiến mặt hắn đỏ lên, nàng bấu chặt áo hắn, mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, miệng nở nụ cười xinh xắn.

Quách Luru Thần đột nhiên cũng cười theo. Không hiểu sao mỗi lần gặp nàng hắn lại có cảm giác muốn chiếm hữu, hắn muốn nàng là nữ nhân của hắn.

Quách Luru Thần nhìn bàn tay trắng nõn nà của nàng đang đặt trên ngực hắn, không nhìn được muốn cắn một cái. Hắn vỗ vỗ lưng nàng:

- Được rồi, buông ta ra nào. Ta phải vào triều rồi.

Phạm Tử Từ đang vui vẻ bỗng nhú mày:

- Ta giữ ngươi lúc nào?

Nàng cúi xuống, thấy bàn tay tự tiện của mình đang nắm chặt lấy áo hắn, nàng lại đỏ mặt, liền đẩy hắn ra.

Quách Luru Thần nhìn bộ dáng luống cuống của nàng không khỏi buồn cười, đưa tay vén lọn tóc rối của nàng, ôn nhu nói:

- Nàng nghỉ ngơi đi. Ta đi đây, chiều gặp.

Nói rồi hắn bước đi. Phạm Tử Từ vẫn chưa hết ngẩn ngơ, nàng nhìn những con cá đang bơi lượn dưới hồ, bỗng có cảm giác hạnh phúc dâng lên trong lòng. Khẽ mỉm cười, nàng bước về cung của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đánh Thức Nàng

Quách Luru Thần trong cung làm sổ sách đến nửa đêm, nhưng tâm trí hắn đã bay đi đâu. Trong đầu chỉ còn hình bóng Phạm Tử Từ vui đùa.

Nhớ lại nộ hôn ban sáng, hắn bất giác mỉm cười, thì ra hôn người mình yêu là như vậy.

Quách Luru Thần uể oải đứng dậy, công việc làm hắn bận rộn tới mức không đến thăm nàng như lời hứa. Không biết Phạm Tử Từ có giận hay không?

- Thần nhi, vẫn chưa nghỉ sao?

- Hoàng Thái hậu, người cũng vậy?

Trước mặt là một người phụ nữ, tuy lớn tuổi nhưng bà vẫn còn giữ được vẻ quyến rũ của mình, bà cười:

- Phải, ta muốn hỏi con gái của Phạm tướng quân mà con thăm.

- Người đừng lo, nàng vẫn rất khỏe.

Hoàng Thái hậu gật đầu, chợt thấy ý cười trong mắt hắn, bà nghi hoặc hỏi:

- Đã tìm được vị nào ưng ý chưa?
- Có rồi...
- Ta muốn xem mặt. - Hoàng Thái hậu nghe thấy thế thì mừng rỡ ra mặt.
- Nhưng...
- Không nhưng nhị gì cả. Là ai?
- Vâng, nếu người muốn xem thì hãy đợi vài ngày nữa...

Quách Lưu Thần đến cung của Phạm Tử Từ thì mặt trời đã lên cao. Vậy mà hắn còn nghe tiếng nài nỉ của Ngọc Lam gọi nàng dậy.

Thấy Hoàng Thượng đến, Ngọc Lam lập tức làm lễ:

- Hoàng Thượng vạn t...

Quách Lưu Thần ra hiệu cho miễn lễ rồi bảo ra ngoài. Hắn tiến tới chiếc giường của Phạm Tử Từ, hết sức nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Từ, giờ này mà nàng còn dám ngủ?

Không có tiếng trả lời. Quách Lưu Thần nói tiếp:

- Mau dậy.

Phạm Tử Từ hơi cựa quậy, nàng đáp:

- Cút đi, ta cần ngủ... - Giọng nàng nhỏ dần - Đêm qua tên Lưu Thần đó chui vào giấc mộng đẹp khiến ta không thể ngủ được, ta muốn ngủ bù.

Quách Lưu Thần nhếch môi, thì ra là mơ đến hắn sao? Hắn ngồi xuống bên góc giường, gạt phăng chiếc chăn của nàng ra.

Phạm Tử Từ thấy ánh sáng lọt vào mắt không chịu được, khẽ nhú đôi lông mày thanh tú.

Quách Lưu Thần song vẫn thấy khuôn mặt nàng rất đẹp. Cánh mũi nhỏ xinh phập phồng theo từng hơi thở, đôi môi căng mọng khép hờ khiêu gợi, nhất là cặp má phúng phính kia khiến nàng trở nên thật dễ thương.

Phạm Tử Từ chếp miệng. Hắn thấy hành động đó nhin không được hôn nàng một cái vào má.

Phạm Tử Từ vẫn chưa thức, Quách Lưu Thần có chút mất kiên nhẫn, hắn định gọi nàng thì cảm thấy không nên bởi bây giờ, thời cơ này rất hợp lý để hôn.

Hắn cúi xuống, nhưng lần này điểm hôn không phải là má mà là môi.

Hắn ngấu nghiến hôn rồi cắn môi nàng khiến Phạm Tử Từ khó chịu cựa mình nhưng lại bị bàn tay rắn chắc của hắn giữ lại.

Một hồi sau, Phạm Tử Từ đã chịu không nổi, nàng đưa tay đẩy hắn ra.

Quách Lưu Thần tuy vẫn chưa hôn đủ nhưng cũng luyến tiếc nhả ra. Ngắm nhìn cánh môi sưng mọng của nàng, hắn cảm thấy rất hài lòng.

Sự nghệt thờ làm tinh thần của Phạm Tử Từ tỉnh táo hơn, nàng trừng mắt, ngồi phốc dậy nhìn hắn:

- Người làm gì thế hả? Có biết ta sắp nghệt thờ không?

Quách Lưu Thần nhìn sự nổi giận của nàng cũng không nói gì, kéo nàng ôm vào lòng:

- Ai bảo nàng không dậy.

Phạm Tử Từ bị con buồn ngủ khổng chế, tâm tình cũng trở nên dịu hãn, nàng tựa vào người hắn, ngáp thật dài:

- Ta buồn ngủ lắm, không muốn dậy. - Nói rồi, nàng nhắm mắt lại.
- Không được, Hoàng Thái hậu gần đến rồi. - Quách Lưu Thần cưng chiều nói.
- Hoàng Thái hậu là ai? - Phạm Tử Từ dụi dụi đầu vào lồng ngực hắn.

- Là...

Hắn chưa kịp trả lời, nàng liền chen vào:

- Là ai thì mặc kệ. Bây giờ ta muốn ngủ a... - Nói rồi, Phạm Tử Từ nhắm mắt lại.

Quách Lưu Thần thở dài, không hiểu sao mình lại phải gánh cục nợ này chứ?

Hắn nhéo nhẹ má nàng, làn da mát rượi của nàng khiến hắn như tê liệt. Quách Lưu Thần cúi xuống cắn nhẹ, cũng không có tác dụng gì.

Quách Lưu Thần chợt nảy ra một ý, hắn thổi nhẹ vào tai nàng, thì thầm

- Tiểu Tử, nàng không dậy là ta sẽ hôn...

Lập tức, mắt nàng mở ra, Phạm Tử Từ nghiêng răng lờm lờm hắn:

- Ta dậy rồi.

Quách Lưu Thần cười đắc ý, nhưng sao trong lòng cảm thấy buồn man mác, nàng không thích hôn hắn sao?

Phạm Tử Từ rửa mặt, tắm rửa, thay đồ, chải tóc... tất cả đều xong. Nàng bước ra như một bông hoa kiêu diễm giữa sớm mai.

Quách Lưu Thần trầm ngâm suy nghĩ, nếu Hoàng thái hậu không thích Phạm Tử Từ thì sao? Người sẽ cho hắn lấy một nữ nhân khác ư?...

Suy nghĩ mãi vẫn không để ý có người lên lút tới gần. Phạm Tử Từ đưa tay nhéo thật mạnh vào má hắn cho bỏ ghét khiến hắn la lên.

- Đáng đời ngươi. - Nàng thè lưỡi làm mặt quỷ rồi hí hửng chạy ra vườn.

Phạm Tử Từ sáng khoái bước ra cửa, ngắm nhìn xung quanh, thấy có hai lão già ngồi đánh cờ tướng. Bỗng hứng thú nổi lên, ngày xưa nàng cũng là một tay chơi cờ cao thủ, nàng từng đoạt giải quốc gia, bây giờ cũng muốn thử.

- Đây hai cụ, cho ta chơi với. - Phạm Tử Từ lanh chanh chạy ra.

Hai cụ già đó quay lại rồi ngạc nhiên:

- Phạm tiểu thư...

- Không cần làm lễ đâu, tránh ra cho ta chơi nữa.

Một người liền gạt đầu bước ra, nhường chỗ cho Phạm Tử Từ.

Quách Lưu Thần thấy lâu rồi Phạm Tử Từ vẫn chưa vào, hắn xót ruột bước ra.

Thấy nàng cư nhiên vui vẻ đánh cờ với lão làm vườn. Hắn chau mày tiến tới.

- Phạm tiểu thư quả là lợi hại. Thần không thể so bì. - Lão già cười cười, tay vuốt vuốt râu.

Quách Lưu Thần thở dài, tính ham chơi của nàng lại nổi lên rồi. Làm sao giữ thể diện trước mặt Hoàng Thái hậu đây?

Lão già ngừng đầu, thấy Hoàng Thượng uy nghiêm đứng đó, lão giật mình đứng dậy thi lễ:

- Hoàng Thượng vạn tuế, vạn vạn tuế.

- Được rồi. Lui ra.

Không khí trở nên im lặng, chỉ còn nghe tiếng chim hót. Phạm Tử Từ xụ mặt, hắn dám đuổi ông lão đi, làm sao nàng chơi cờ được?

Quách Lưu Thần nhìn khuôn mặt rầu rĩ của nàng, đưa tay bế nàng lên.

- Á... Ngươi làm gì vậy? - Phạm Tử Từ hét lên rồi giữ lấy áo hắn.

- Ngồi im, ta đưa nàng đến một nơi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Bên Bờ Sông

Quách Luru Thần đưa Phạm Tử Từ đến một hồ sen tĩnh lặng, hất thả nàng xuống đất rồi tùy tiện ngồi xuống bên bờ.

Phạm Tử Từ ngây ngốc nhìn hắn, song để ý cảnh kia rất đẹp liền nhắm mắt không chớp mắt.

Quách Luru Thần kéo tay nàng ngồi xuống trên đùi hắn. Nàng cũng không phản ứng gì, bình thản dựa đầu vào vai hắn như hành động này đã quen thuộc lắm rồi.

- Tiểu Từ, thật ra nàng là ai?

Quách Luru Thần đột nhiên hỏi khiến Phạm Tử Từ chột dạ, nàng ngược lên:

- Có ý gì?

Quách Luru Thần đưa mắt sang nhìn chỗ khác, hắn đáp:

- Nàng đừng giả vờ. Ta được nghe Phạm Tử Từ rất kiêu ngạo, lạnh lùng, bây giờ tận mắt thấy. Đây là lạnh lùng sao? Đương nhiên ta biết, nàng không phải là Phạm Tử Từ. Chỉ là không nói...

Phạm Tử Từ cắn môi, chợt oà lên khóc nức nở làm Quách Luru Thần ngạc nhiên, hắn luống cuống vỗ nàng:

- Tiểu Từ, nín nào. Sao lại khóc chứ? Ta đùa thôi mà.

Nàng càng khóc to hơn, dúi đầu vào vai hắn, vai run run. Phạm Tử Từ rất sợ, nếu hắn biết đó không phải là nàng, liệu hắn có còn yêu thương nàng không hay sẽ xa lánh nàng?

Phạm Tử Từ ôm chặt lấy hắn, nức nức nhưng nước vẫn tuôn rơi. Nàng khẽ nói:

- Nếu ta không phải là Phạm Tử Từ thật thì sao?

Quách Luru Thần im lặng một chút, hắn đáp:

- Ta sẽ bỏ Phạm Tử Từ thật để tìm nàng.

Phạm Tử Từ xúc động nhìn hắn, song lại ôm chặt hơn. Nàng áp mặt vào ngực hắn ngửi mùi hương nam tính làm cho nàng có cảm giác an toàn.

Quách Luru Thần đưa tay vuốt tóc nàng, song lại cúi xuống đáp vào môi nàng.

Hắn giữ chặt lấy đầu nàng sợ nàng phản kháng, ngờ đâu Phạm Tử Từ lại càng ôm chặt hơn, hoà vào nụ hôn nồng nàn của hắn.

Phạm Tử Từ muốn dứt ra nhưng Quách Luru Thần vẫn không tha cho nàng, quyết ôm cứng nàng. Phạm Tử Từ tức giận trợn mắt, rồi nảy ra một ý, cắn hắn một phát. Quách Luru Thần “à” một tiếng rồi nhả môi nàng ra.

- Nàng... - Quách Luru Thần chau mày.

- Ai bảo người hôn ta suýt nghẹt thở, đã lần thứ hai rồi đấy! - Phạm Tử Từ chu môi.

Quách Luru Thần phì cười, nhéo má nàng một cái rồi hắn nói:

- Nàng xem, ở kia có một bông hoa sen rất đẹp.

Phạm Tử Từ theo tay hắn nhìn ra, thấy ở gần bờ có một bông sen đang nở rộ, màu hồng trông rất bắt mắt. Nàng bị vẻ đẹp của nó mê hoặc, đứng dậy tiến tới.

Nàng vươn tay hái nó, vì ở xa bờ nên rất khó hái. Phạm Tử Từ một tay vịn vào cây, tay kia vói vói ra, cứ như vậy nửa người gần hồ, nửa người bám vào cây.

Quách Luru Thần nhíu mày, nàng nhanh chóng đứng dậy:

- Từ nhi, rất nguy hiểm.

- Ta không sao. Gần hái được rồi. - Phạm Tử Từ khó nhọc nói.

Phạm Tử Từ cố vươn thêm một chút nữa, đến lúc chạm tới bông hoa, nàng vui vẻ hô lên một tiếng:

- Được rồi. - Nàng quên cả mình đang ở gần sông. Nói xong lại trượt chân té. Quách Lư Thần hốt hoảng nhảy xuống ôm nàng.

Cả hai vào bờ an toàn, Phạm Tử Từ ho sặc sụa, nàng thở hổn hển dựa vào vai hắn. Quách Lư Thần tức giận quát:

- Ta đã bảo rất nguy hiểm, sao nàng vẫn cứng đầu?

Phạm Tử Từ giật mình nhìn hắn. Tính nàng vốn đã trẻ con, thích người khác nuông chiều mình, lại bị Quách Lư Thần la mắng như vậy không chịu được liền nước mắt thi nhau rơi.

- Oa... Hức... Huhu... Sao lại mắng ta chứ...

Quách Lư Thần chột mềm lòng xuống, vỗ vỗ lưng nàng.

- Ta xin lỗi mà... Huhu... Ta sẽ không làm vậy nữa đâu. Ngươi đừng mắng ta nữa... Hức...

Nghe kiểu xin lỗi “độc nhất vô nhị” của nàng, Quách Lư Thần tâm tình vui vẻ hẳn lên, đưa tay chùi nước mắt nàng đi, khẽ cười:

- Được rồi. Từ nhi ngoan, ta không mắng nữa.

Phạm Tử Từ nghe vậy mới dám rút vào lòng hắn, bộ áo ướt dính sát vào người khiến nàng cảm thấy khó chịu khẽ cựa quậy.

- Sao vậy? - Quách Lư Thần hỏi.

Phạm Tử Từ chỉ xuống áo của hắn. Lúc này hắn mới hiểu, liền cởi áo ra vắt lên một cành cây, ôm nàng vào.

Phạm Tử Từ thán nhiên nhìn hắn, nàng đã quen với những cơ thể trần trụi như vậy rồi. Bởi vì là một bác sĩ, nên đã thấy bao nhiêu người, già trẻ lẫn lộn.

Đến xế chiều, mặt trời đã lên cao, Phạm Tử Từ chơi chán chường, quần áo cũng đã khô. Nàng nhướn người hôn vào má hắn.

- Ngươi không về triều sao?

Quách Lư Thần gian tà quay qua khiến nụ hôn nàng bị lệch sang môi hắn. Hắn lợi dụng thời cơ tiếp tục hôn nàng.

Đến khi Phạm Tử Từ quấy đạp hắn mới buông ra, vuốt vuốt ngực cho nàng, Quách Lư Thần đáp:

- Ta muốn ở với nàng một chút.

Phạm Tử Từ gật đầu, nàng đột nhiên thấy cái gì đó, hét toáng lên:

- Đó không phải là một con rùa sao?

Quách Lư Thần nghiêng đầu.

- Nàng muốn nó à?

- Ừm. - Phạm Tử Từ gật gật đầu.

Quách Lư Thần nhếch môi, đến gần tiếp cận nó. Chẳng bao lâu đem được con rùa nhỏ về cho nàng. Phạm Tử Từ vui mừng nhận lấy, hứng thú nói:

- Sao mai của nó lại có màu xanh vàng nhỉ?

Quách Lư Thần đứng gần nàng, cũng chăm chú nhìn. Chiều cao làm hai người cân lệch, Phạm Tử Từ cao chỉ mét sáu mươi hai, trong khi đó Quách Lư Thần lại một mét tám mươi.

- Con rùa này bị thương rồi. Chắc là mồm đá phía dưới sông cứa vào chân nó.

Phạm Tử Từ gật gù, nàng đặt nó trên lòng bàn tay hắn rồi tìm kiếm xung quanh.

- Ngươi ở đây chờ ta, tuyệt đối không cho con rùa bỏ chạy.

Quách Lư Thần đáp một tiếng.

Phạm Tử Từ liền chạy vụt đi. Chốc sau trở lại với một đồng lá trên tay. Quách Lư Thần chau mày:

- Nàng định làm gì vậy?

- Chỉ là chữa trị cho nó thôi. - Phạm Tử Từ cười hì hì, lấy một ít lá bỏ vào miệng nhai nhai rồi nhả ra, đắp vào chân nó.

Xong xuôi, nàng nói:

- Vài ngày nữa nó sẽ khoẻ thôi.

Quách Lưu Thần hí hóp mắt thành một đường dài, hần nãy giờ quan sát nàng. Dù là lúc nhỏ hần có học qua một vài y thuật nhưng chưa thấy cách nào lạ như vậy. Quách Lưu Thần hỏi:

- Nàng chắc chứ?

- Ừm. Bây giờ chúng ta về thôi. - Nàng bế con rùa trên tay.

Quách Lưu Thần gật đầu rồi cùng nàng trở lại cung, còn hần về triều. Trước khi đi hai người còn hôn tạm biệt nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Yêu Là Đau Khổ

Phạm Tử Từ sau hôm đó liền bị cảm lạnh, suốt ngày ru rú trong phòng không dám ra ngoài. Nàng ho sặc sụa, sắc mặt cũng không tốt là mấy.

Quách Lưu Thần bận việc triều cũng ít đến thăm nàng, hần chốc chốc sốt ruột cho người đến thăm nàng và kết quả lần nào cũng là: Nàng rất khoẻ.

Phạm Tử Từ vốn đầu khoẻ nổi gì, suốt ngày nhiệt độ cơ thể cứ tăng dần rồi đột ngột giảm đi đến bất ngờ khiến cho đám Thái y vô cùng hoảng sợ không biết đây là bệnh gì.

Phạm Tử Từ thân là một bác sĩ có tiếng mà lại nằm vật và không giúp gì được cho mình khiến nàng cảm thấy khó chịu.

- Ra ngoài hết cho ta...

Lập tức bọn Thái y liền bị Phạm Tử Từ đá văng ra ngoài, nàng hừ mạnh, ta đây là bác sĩ, không cần người nào giúp cả.

Nàng nhanh chóng trốn ra khỏi cung, thay bộ đồ nô tì rồi chạy đi. Không khí ở ngoài mát mẻ thế này mà Ngọc Lam lại không cho nàng ra ngoài, đúng là muốn bức chết người mà.

Phạm Tử Từ lách vào một bức tường, chờ người đi hết rồi mới chạy vào cung.

Đây là lần đầu tiên nàng thấy cung điện thật sự, xung quanh trang trí lộng lẫy, ở giữa đại sảnh có một chiếc ghế màu vàng mạ. Phạm Tử Từ hứng thú nhìn nó, thì ra đây là ngai vàng trong cô tích sao?

- Người là ai?

Phạm Tử Từ giật mình quay qua, phát hiện thấy một lão bà đang ngồi nhìn nàng, nhìn thân thể quý phái như vậy, chắc là không phải dạng vừa rồi.

- Dám tùy tiện vào đây?

Phạm Tử Từ không trả lời, nàng nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của bà ta rồi thốt lên:

- Mắt bà đẹp quá!

Người phụ nữ bỗng chau mày ngạc nhiên, bà ta hơi mỉm cười:

- Ai cũng nói vậy cả.

Phạm Tử Từ mạnh dạn tiến tới, thấy bà đang chơi cờ tướng một mình, nàng sáng mắt bảo:

- Cho cháu chơi nữa.

Bà ngạc nhiên nhìn nàng. Thời này các vị cô nương thường không biết chơi cờ. Lẽ nào nàng ta biết?

- Nào, ngồi xuống, chơi với ta một ván.

- Được, cháu không khách sáo a.

Quách Lưu Thần đã làm xong việc triều, vốn định ghé thăm bệnh tình của Phạm Tử Từ, nàng lại không chịu chữa trị, biết tin nàng trốn ra ngoài nay lại càng tức giận dữ hơn. Hắn cho quân tìm kiếm nàng khắp nơi vẫn không thấy.

Mang tâm trạng không tốt về cung nghỉ ngơi, bỗng nghe tiếng nói quen thuộc:

- Chiêu tướng, Cháu thắng rồi.

- Giỏi lắm!

Hắn ngạc nhiên bước vào, song cảnh tượng trước mặt là Hoàng Thái hậu đang hăng say chơi cờ, đối diện là Phạm Tử Từ vén tay áo đặt con vua ra. Hắn gầm lên:

- Phạm Tử Từ.

Nàng giật mình đánh rơi con cờ trong tay, cả Hoàng Thái hậu cũng kinh ngạc ngược lên.

- Thần nhi, ngươi làm sao vậy?

Quách Lưu Thần không trả lời, ánh mắt hắn lên tia sát khí nhìn nàng. Trong khi hắn cực khổ tìm kiếm nàng mà nàng lại thong dong ngồi ở đây đánh cờ sao? Thật không thể tha thứ.

Hắn bước đến, nắm tay nàng kéo đứng lên, mắt nhìn chăm chăm vào nàng.

- Ha... Ha... Lưu Thần. Ngươi sao thế? - Phạm Tử Từ khẽ nuốt một ngụm nước bọt.

Quách Lưu Thần không nói gì, ánh mắt lướt qua từng đường nét trên khuôn mặt nàng, thấy Phạm Tử Từ như đang run sợ, hắn nhẹ nhõm một chút.

Hoàng Thái hậu thấy thế hơi mỉm cười rồi lắc đầu, lui về cung của mình nghỉ ngơi nhường lại không gian cho hai người.

- Hơ, đau ta... Buông tay... - Phạm Tử Từ nói, khoe mắt hơn uơn ướn.

Quách Lưu Thần thả lỏng tay ra, nhưng lại vòng ra sau ôm lấy nàng, đáp xuống hôn môi nàng ngấu nghiến.

Phạm Tử Từ trợn mắt ngạc nhiên, nàng vùng vẫy nhưng càng bị hắn giữ chặt hơn. Hắn vịn chặt đầu nàng, còn nàng lại đẩy lồng ngực hắn ra.

Hai người hôn nhau cho đến khi Phạm Tử Từ không thở nổi hắn mới buông ra.

Phạm Tử Từ xém chút nữa đã ngã xuống nếu không có bàn tay của Quách Lưu

Thần giữ lấy eo nàng, Phạm Tử Từ thở hổn hển, mắt lờm lờm hắn. Quách Lưu Thần bế nàng ngồi xuống ghế, vuốt vuốt ngực cho nàng.

- Ngươi làm cái trò khi gì thế? - Nàng tức giận hỏi.

Quách Lưu Thần nhàn nhã rót ly trà rồi uống một ngụm, sáng khoái vì đã hôn được nữ nhân của mình. Hắn hỏi:

- Mấy hôm nay ta không đến thăm nàng, có nhớ ta không?

Phạm Tử Từ bình tĩnh lại, ngẫm nghĩ. Trong lòng cũng có chút nhớ nhưng vì lòng tự ái của mình không nói ra mà chỉ lắc lắc đầu.

Quách Lưu Thần chau mày, tối sầm mặt, hắn giữ chặt cầm nàng, gần từng chữ:

- Không nhớ sao?

- ... - Phạm Tử Từ kinh ngạc, định đẩy tay hắn ra nhưng hắn lại còn giữ chặt hơn cầm nàng khiến nàng đau nhức nhối.

- Ta hỏi không nhớ sao?

Nàng sợ hãi đành gật đầu, tay Quách Lưu Thần càng siết chặt hơn, Phạm Tử Từ cắn môi, không chịu được liền bật khóc nức nở.

Nhận ra mình có phần quá đáng, Quách Lưu Thần buông tay ra, thấy ở cầm nàng có một dấu tay đỏ lừ, hắn đau lòng giờ tay vuốt tóc nàng nhưng lại bị nàng né tránh.

Phạm Tử Từ nhìn hần, ánh mắt toát lên tia tức giận và đau lòng, nàng đứng dậy bỏ chạy ra khỏi cung.

Phạm Tử Từ trở về liền chạy vào phòng khoá chốt khóa nước nỏ, nàng đặt tay lên ngực, nơi đó sao đau như vậy? Bây giờ nàng mới biết, mình đã dần dần yêu hần rồi sao? Phạm Tử Từ coi tiểu thuyết nhiều lần, thì ra mới biết yêu là đau khổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mức* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Giận Không Biết Nguyên Nhân

Phạm Tử Từ từ ngày đó không thèm đi đến hoàng cung chơi nữa, suốt ngày rủ trong nhà, thỉnh thoảng có đặt chân ra vườn.

Nàng trầm ngâm, tại sao hôm đó hần ta lại hành xử kỳ quặc như vậy, là nổi giận sao? Nhưng nàng có làm gì cho hần phật lòng chứ?

Càng nghĩ càng rối, nàng quyết định hôm nay phải đi dạo một vòng Ngự Lâm Viên.

Khung cảnh ở đây thật đẹp, hoa muôn vàn màu sắc thi nhau nở rộ, gió thỉnh thoảng thổi qua làm chúng lay động, nàng thích thú ngắm một cảnh phong lan đưa lên ngửi, đúng là rất thơm.

- Đã dậy sớm như vậy sao?

Nghe giọng nói quen thuộc từ huynh nàng, Phạm Tử Từ quay sang:

- Phải, muội muốn hít thở không khí trong lành một chút.

Bấy giờ mới phát hiện đứng sau Tử Từ là một chàng trai tướng mạo sáng sủa, vành đen thắt ngang lưng gợi lên cảm giác dũng mãnh, người đó đưa ánh mắt ôn hòa nhìn nàng.

Thấy Phạm Tử Từ nhìn chăm chăm người kế mình, Tử Từ mỉm cười, hắng giọng:

- Đây là Hoàng Thái tử Quách Thiên Lãm, đồng thời cũng là huynh đệ kết giao của ta.

Phạm Tử Từ gật đầu rồi phui đầu gối đứng dậy, nàng ngẫm nghĩ. Nếu đây là Thái tử thì đúng là anh của Quách Lưu Thần.

Do Thiên Lãm là con thứ nhất của Hoàng thượng do Thứ phi sinh nên rất được ưu ái làm Thái tử, song Hoàng hậu lại hạ sinh một tiểu tử, đó là Quách Lưu Thần.

Cho nên, Quách Lưu Thần là vua, còn anh trai vẫn là hoàng tử của một nước, có điều địa vị hơn hẳn vì là anh của vua.

Phạm Tử Từ lắc đầu thở dài, đúng là rắc rối.

Thiên Lãm tiến lên, thấy cảnh phong lan nàng cầm trên tay, gã ngẫm nga:

- Bất thị ái phong trần

Tự bị tiền duyên ngộ

Hoa lạc hoa khai tự hữu thì

Tổng lại đồng quân chủ. (*)

[*Chú thích: Trích bài Từ Theo Điệu

Dịch nghĩa:

Chẳng phải thích cuộc sống phong trần(1)

Tựa như bị lỗi lầm tiền kiếp

Hoa rơi, hoa nở tự có thời

Đều do chúa xuân làm chủ.(2)

(1) Phong trần (gió bụi): Người xưa gọi cuộc sống của kỹ nữ là kiếp phong trần.

(2) Hai câu này ý nói rằng mình bị phụ thuộc vào sự an bài của người khác, không được tự chủ, đồng thời cũng hàm ý mong vị quan mới phán quyết công bằng cho nỗi oan của nàng.]

Phạm Tử Từ nàng không ngu ngốc đến nỗi không nhận ra được ý tứ bên trong bài thơ, nàng đen mặt, đứng vùng dậy, la hét:

- Ai cho người nói ta là kỹ nữ?

Thiên Lâm hơi kinh ngạc, hần ôn nhu nói như chưa hề có chuyện xảy ra:

- Ý ta muốn nói về đẹp của cô như những nàng kỹ nữ ở lầu xanh.

Phạm Tử Từ vẫn chưa hết giận:

- Dám so sánh sắc đẹp của bốn cô nương với đám phụ nữ đó sao? Người không muốn sống nữa à? - Nói rồi, nàng hùng hổ vén tay áo lên, mặt nóng phừng phừng tức giận.

- Tử nhi muội, đây là Thái tử, không phải là người muội có thể động vào. - Tử Từ thấy tình hình nguy hiểm liền xông ra cản.

- Mặc kệ hần, hần dám sỉ nhục muội. - Phạm Tử Từ dẫu môi, song quay qua lườm hần toé lửa.

Thiên Lâm mỉm cười, lắc đầu khó hiểu. Đây là cô em gái lạnh lùng, kiêu ngạo và quy tắc mà Tử Từ nói sao? Chắc chắn là không phải rồi, nàng ta hung dữ như vậy, còn gã nghe Mẫu hậu nói người nàng toát ra khí chất trang nhã, đây là trang nhã sao?

Phạm Tử Từ thấy gã cười liền nóng mặt, gã là đang trêu cười nàng sao? Nàng quay sang Tử Từ, về mặt cảnh báo, song quay đi không chào hỏi ai.

Tử Từ thở dài thườn thượt, Thiên Lâm vỗ vỗ vai bằng hữu, nói:

- Đây là cô em gái quý phái mà huynh nói sao? Ta thấy chẳng giống gì cả.

Tử Từ đồng tình:

- Tử bừa nó té xuống hồ tính tình cũng thay đổi hần ra. Chắc là do lực va chạm quá mạnh nên bị mất trí nhớ.

Quách Lưu Thần từ bữa xảy ra gây gổ với nàng liền tức giận quăng hết những sổ sách có trên bàn, mặt hần u ám như mây đen. Mấy ngày liền không ăn cơm, người hần gầy rộc đi hần. Hần chưa thấy người phụ nữ nào dám to gan như vậy, thật là nàng không sợ chết sao?

Quách Lưu Thần gọi Thái giám vào đi điều tra tình hình bên cung Phạm Tử Từ, chiều liền nhận được một tin:

“Phạm Tử Từ ít ra ngoài, suốt ngày ở trong Băng Ân cung (nơi nàng ở), không thì đi dạo quanh vườn.”

Quách Lưu Thần ngây người, nàng thường rất năng động thì cư nhiên sao lại rất ít ra ngoài, chẳng lẽ là tại hần sao?

Nghĩ đến đây, hình ảnh mấy hôm trước ủa về đầu hần, Quách Lưu Thần trầm ngâm, đúng là lúc đó hần có quá đáng thật. Quyết ngày mai sẽ đi xin lỗi nàng, nhưng hần lại thấy lòng tự trọng của mình dường như bị hạ thấp bởi một nữ nhân, không đánh lòng chút nào.

Nhưng hần nếu không xin lỗi, nàng sẽ xin lỗi sao? Nàng vốn là người bướng bỉnh, cứng đầu, đến chết vẫn không chịu khuất phục dưới người khác, điều này Tử Từ đã kể cho hần nghe. Quách Lưu Thần đang nghĩ cách cho “thuận buồm xuôi gió” thì nghe tiếng giày cộp cộp, hần ngược lên.

- Hoàng Thái hậu.

Bà gật đầu, rồi cười:

- Đang nghĩ gì vậy?

- Không có gì, trăm chi đang suy nghĩ chút chuyện vặt thôi. - Quách Lưu Thần đáp.

Hoàng Thái hậu tỉnh mắt, dù hần trả lời vậy nhưng bà đã biết nguyên nhân, liền bảo:

- Tử nhi thật sự rất giận phải không?

Hần ngây người nhìn bà rồi gật đầu.

Hoàng Thái hậu thở dài, tìm một chiếc ghế ngồi xuống, tự rót cho mình tách trà, nhâm nhi một lúc bà cười:

- Thật ra chuyện này hai đứa đều có lỗi. Ngươi thực nóng tính đã làm kinh sợ tới Từ Từ, còn nó, thì quá ham chơi, chưa trưởng thành bao nhiêu, người khác lo cho cũng phải.

Ngừng một lát, nhìn biểu hiện của Quách Lư Thần, bà nói tiếp:

- Ngươi còn thần thờ gì nữa, mau tìm cách làm Từ Từ hạ hỏa đi. Ta chỉ chấp nhận Từ Từ làm cháu dâu thôi đấy, bằng không thì đừng nhìn mặt ta nữa.

Trông bộ dáng Hoàng Thái hậu nghiêm túc thế kia, Quách Lư Thần liền gật đầu, đáp một tiếng rồi bước ra ngoài.

Còn Hoàng Thái hậu ở trong, bà lắc đầu mỉm cười. Tuổi trẻ nóng nảy, bùng bột thế đấy! Ngày xưa ông của Quách Lư Thần cũng thường làm bà giận, nhưng cái miệng ngọt như mật của ông khiến bà không thể nào giận được.

Nhớ lại kỷ niệm xưa, Hoàng Thái hậu bật cười rồi nhớ đến Phạm Từ Từ, nàng ta tuy nghịch ngợm, trẻ con nhưng khí chất nho nhã vẫn ẩn sâu bên trong một

ngày nào đó sẽ giúp ích cho Quách Lư Thần. Lại thấy nàng ta có phần giống với bà lúc xưa, càng ngày càng yêu mến nàng hơn.

Trưa.

Phạm Từ Từ dùng bữa xong nổi hứng muốn ăn trái cây, lại chỉ ra cây ổi trước sân, đòi đám thị vệ hái bằng được.

- Haiz... Sao các ngươi lại vô dụng thế này? Tránh ra, để ta trèo. - Nàng vỗ vỗ ngực ra oai, song vén tay áo lên.

Đám nô tỳ hốt hoảng, vội quỳ xuống:

- Tiểu thư, xin người đừng nóng nảy, để chúng thần bảo người hái. Tiểu thư đừng trèo lên, Hoàng thượng mà thấy thì tội nghiệp chúng thần.

Bấy lâu nay thấy Hoàng thượng thường lui tới, đâm ra hiểu rằng Hoàng thượng rất sủng nàng, sợ nếu để nàng bị trầy hay xước một miếng da, e rằng sẽ không yên ổn.

- Kệ các ngươi, ta vẫn trèo.

Phạm Từ Từ bấu môi, một chân đặt lên thân cây, tay kia bám chắc lấy cành trên cao.

Chẳng mấy chốc đã leo lên được cây ổi, nàng khoái chí cười cười:

- Các ngươi đã thấy tài năng của bốn cô nương chưa?

Đám nô tỳ thở phào nhẹ nhõm.

Phạm Từ Từ với tay, hái một trái ổi đưa vào miệng cắn:

- Uhm... Rất ngọt, Ngọc Lam, ngươi hứng nhé!

Nàng nói rồi hái thêm nhiều quả nữa, ném xuống cho cung nữ và thị vệ hối hả

nhặt. Trong Bãng Ân cung xảy ra một trận huyên náo, mặc cho bọn người ở dưới la hét, nàng vẫn cứ hái, lại còn hạ lệnh:

- Nếu các ngươi bỏ trái nào ta sẽ phạt mỗi người các ngươi một lượng vàng.

Đám nô tỳ sợ hãi dạ vâng, tay chân luống cuống nhặt ổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Trốn Ra Ngoài

Phạm Từ Từ thấy đến khi chiếc rổ đã đầy, nàng vui vẻ vỗ vỗ tay:

- Xong rồi, mau trắng ra cho ta xuống.

Đám nô tỳ vâng vâng dạ dạ rồi lui ra, hồi hộp xem nàng nhảy xuống.

Phạm Tử Từ hừ mũi:

- Đừng xem thường ta, ta đã từng treo cây lúc nhỏ rất nhiều lần rồi.

Nàng bán vào cành cây, chân thõng xuống tìm chỗ cố định, bỗng cành cây nàng đang vịn kêu rắc một cái làm nàng giật cả mình, Phạm Tử Từ hét lên, người ngã ngửa ra sau.

Phạm Tử Từ nhắm chặt mắt, sao không thấy đau nhỉ? Hay là bàn đã xuyên không lần nữa rồi?

Nàng từ từ hé mắt, khuôn mặt cương nghị của Quách Lư Thần ngay trước mặt khiến nàng ngẩn ra, bây giờ nàng mới để ý thì ra hắn lại đẹp như vậy.

Quách Lư Thần hắng giọng:

- Các ngươi muốn hại chết người sao?

Đám nô tỳ tái mặt, vội dập đầu xuống đất:

- Hoàng Thượng tha tội, tiểu thư không cho chúng thần động tay vào, chúng thần không dám.

Quách Lư Thần khẽ liếc nàng, thấy Phạm Tử Từ vẫn còn ngẩn ra nhìn hắn,

khuôn mặt lấm tấm mồ hôi, sao hắn không đau lòng được chứ?

Giây phút nàng té từ trên cây xuống, hắn cảm thấy như có cái gì đó đè nặng trong lòng, nếu hắn không tới kịp, e là nàng đã bị ngã xuống, toàn thân sẽ có vết thương không nhẹ.

- Được, mỗi người năm mươi trượng.

Họ tái mặt, Phạm Tử Từ thấy thế vội can ngăn:

- Chuyện này không liên quan tới họ, là tự ta trèo lên, việc ngã cũng là ngoài chủ ý.

Thấy nàng van xin cho đám nô tỳ không đáng, Quách Lư Thần hơi mềm lòng, hắn phẩy tay bảo họ lui ra.

Quách Lư Thần liền nhanh chóng bế nàng vào phòng, nhẹ nhàng đặt nàng ngồi xuống giường, ôn nhu vuốt tóc nàng.

Phạm Tử Từ nhìn hắn, rồi liếc mắt sang chỗ khác.

- Tiểu Từ, đừng giận ta nữa.

Nàng cắn môi không nói, tính nàng dễ chịu, xin lỗi một chút là xong, mà bây giờ lại bị hắn chiều đến như vậy, càng cậy thế ăn hiếp hắn.

- Tiểu Từ... - Quách Lư Thần từ cầm lên vai nàng, hắn khẽ phả hơi thở mát lạnh vào tai nàng.

Phạm Tử Từ rung mình, toàn thân nàng mềm nhũn đẩy hắn ra nhưng càng bị giữ chặt hơn.

- Từ Từ...

Quách Lư Thần thấy nàng không phản ứng, liền xoay mặt nàng đặt môi xuống.

Phạm Tử Từ bị hôn bất ngờ không biết định hình làm sao, nàng vùng vẫy muốn thoát ra khỏi vòng tay rắn chắc đó, Quách Lư Thần không buông tha, càng hôn nàng sâu hơn.

- Buông ta... - Phạm Tử Từ hựt hơi, nàng thật muốn cắn đứt lưỡi nam nhân này a.

Hồi lâu, hơi thở của nàng đã yếu, hắn luyến tiếc rời khỏi môi nàng, tay vẫn giữ chặt lấy vùng eo thon thả của nàng.

- Ngươi... ngươi muốn ám sát ta sao? - Phạm Tử Từ hết hơi đành dựa vào lồng ngực hắn, tay muốn nâng lên cào xé mặt hắn.

Quách Lư Thần ôn nhu mỉm cười, tay vỗ vỗ lưng nàng:

- Hết giận ta chưa?

Phạm Tử Từ chợt nhớ tới vấn đề đó, nàng bật dậy, lạnh lùng liếc hắn:

- Hoàng Thượng thứ lỗi, hôm nay ta hơi mệt, không tiếp ngươi được. - Nàng đứng im nhìn sâu vào mắt hắn không hề né tránh, Quách Lư Thần cảm thấy như đây không phải là nàng, nàng luôn ngây ngốc khi nhìn hắn, bây giờ lại can đảm liếc hắn như vậy, cơ bản là vẫn không quen.

- Hoàng Thượng, mời người đi cho.

Quách Lưu Thần không nói, đứng dậy bước ra ngoài, ngoài mặt lạnh lùng như vậy nhưng trong tim hấn cứ như bị bóp nát, hấn đau lòng định quay lưng lại nhưng thôi, khẽ bốn với Ngọc Lam:

- Người chăm sóc tiểu thư cho tốt.

- Nô tỳ đã biết, Hoàng Thượng yên tâm.

Sau khi Quách Lưu Thần đi, tâm tình của nàng là không tốt, không hiểu sao lúc đó nàng lại hành xử như vậy, đáng lẽ là đã chạy tới ôm hấn rồi, giống như có sức mạnh nào giữ nàng.

Phạm Tử Từ ngẫm nghĩ, ở trong cung mãi cũng chán, nàng dự định sẽ trốn ra ngoài một chuyến, mà nàng đã đọc trong tiểu thuyết, thường thì muốn trốn ra phải dẫn theo một nô tỳ để đảm bảo an toàn cho chính mình, nhưng Phạm Tử Từ quyết định sẽ không mang theo Ngọc Lam, nàng ta lâu rồi chưa được nghỉ ngơi vì những trò quấy phá của nàng. Phạm Tử từ nghĩ Ngọc Lam nên ở lại cung thì hơn.

Phạm Tử Từ gọi Ngọc Lam vào, bàn kế hoạch trốn ra ngoài với nàng.

Ngọc Lam sau khi nghe xong hốt hoảng quỳ xuống:

- Tiểu thư, người đừng đại đột, bên ngoài kinh thành rất nguy hiểm.

- Ngọc Lam, ta quyết rồi, người xin vô ích thôi.

Ngọc Lam cũng chẳng dám cãi nàng, lặng lẽ theo nàng bàn bạc.

Theo kế hoạch thì Ngọc Lam sẽ giả thành Phạm Tử Từ, phòng thủ khi có người đến nàng còn thoát được. Nhọc Lam lo sợ lác đầu từ chối, Phạm Tử Từ khuyên nhủ:

- Đừng lo, ta bảo đảm sẽ không ai biết đâu, huống hồ gì tướng mạo người giống ta như vậy, chắc chắn sẽ không ai nhận ra.

- Nhưng...

- Không nhưng nhị gì nữa, mau giúp ta chuẩn bị.

Ngọc Lam trong lòng lo sợ nhưng cũng nơm nớp làm theo. Phạm Tử Từ hài lòng nhìn bộ dạng mới của mình trong gương.

Làn da trắng như nhọc đã bị nàng trét tro lên làm chạt đen và có phần hơi bẩn, tóc búi lên cao, cài một chiếc trâm bình thường để tránh bị phát hiện, nàng thay bộ sao nông dân thường ra, cả người hoàn toàn biến thành một cục than đen thui.

Nghĩ đến đây, nàng tâm đắc tự khen, đúng là trình độ giả trang của nàng vẫn còn cao.

Nhớ năm nào trốn tiết, nàng cũng phải giả thành cô lao công vờ đi đổ rác, nàng nhớ tới bộ dạng lúc đó không nhịn được phì cười một trận sáng khoái, không ngờ đến thời đại này nàng cũng phải áp dụng phương pháp đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cung Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Bị Bắt Làm Kỹ Nữ

Phạm Tử Từ trốn ra ngoài, nàng cẩn thận nhìn xung quanh rồi hí hửng cười, làm sao nàng biết được sau lưng là hai bóng người cao to, một người khuôn mặt tuấn tú mang theo nụ cười ôn nhu:

- Nàng dám trốn khỏi kinh thành mà chưa có sự cho phép của ta, được, đúng là nữ nhân của trẫm phải đặc biệt như vậy.

Mạn Vũ lo lắng nhìn chủ nhân của mình, rồi khẽ hỏi:

- Hoàng Thượng, liệu tiểu thư sẽ biết không? Sao không bắt trực tiếp?

Quách Lưu Thần phẩy phẩy tay:

- Không đâu, nàng ta tuy có bề ngoài nóng tính nhưng thực chất rất ngoan ngoãn.

Mạn Vũ thở dài, hẳn ta đã kiên quyết thì khó có ai có thể chống đối, huống hồ gì phụ thân và mẫu thân hẳn mắt sớm, không tàn bạo, độc ác đã là may lắm rồi.

Đang suy nghĩ, Quách Lư Thần bỗng nói:

- Còn nữa, từ giờ đừng gọi nàng là tiểu thư, gọi là Hoàng hậu.

Mạn Vũ kinh ngạc nhìn hắn, thì ra đây là người mà hắn đã chọn sao? Thật thú vị!

Phạm Tử Từ đi phía trước vẫn không biết mình bị theo dõi, từng hành động, cái nhíu mày, chép chép miệng đều không qua khỏi mắt hắn.

Nàng vờn vai, cười to:

- Đúng là ra khỏi hoàng cung thật thoải mái a. Không bị tên kia ăn hiếp nữa.

Ai đó nghe khoe môi giết giết, Mạn Vũ lo sợ nhìn hắn, không ngờ hắn có thể bình tĩnh như vậy. Mạn Vũ đâu biết, trong lòng Quách Lư Thần đã định, về cung nhất định sẽ xử “đẹp” nàng.

Chẳng mấy chốc đã tới chợ, Phạm Tử Từ vui mừng nhìn xung quanh, cuối cùng mình cũng được tự do. Nàng ngẩn ra cười ngây ngô, Quách Lư Thần thấy cảnh đó không khỏi bật cười, hắn liếc sang Mạn Vũ bảo:

- Mau thực hiện kế hoạch đã bàn.

- Thần tuân lệnh.

Phốc một cái, Mạn Vũ biến mất, còn Quách Lư Thần thì ngồi trong một quán chè, vừa nhâm nhi nước vừa xem kịch hay sắp diễn ra.

- Đây cô nương...

Ai đó chạm vai Phạm Tử Từ, nàng quay lại.

- Cô đi một mình à? Có cần đi theo bọn ta không, đủ bao ăn bao ngủ.

Nàng ngơ ngác:

- Đi đâu?

- Lầu xanh.

Phạm Tử Từ lập tức nóng giận, nàng hét lên:

- Ta không đi.

- Thôi đừng giả vờ làm thiếu nữ ngây thơ nữa, đi nào. - Tên đó cười lớn rồi giằng tay nàng kéo đi.

- Buông ta ra, buông ta ra... - Phạm Tử Từ vùng vẫy thoát ra khỏi bàn tay to lớn mà sần sùi của hắn, không ảm áp như Quách Lư Thần. Nàng chột giật mình, sao mình lại nhớ đến hắn?

- Buông ta ra...

Nàng đưa đôi mắt tuyệt vọng nhìn mọi người xung quanh nhưng ai cũng đứng trân trân ra đó nhìn, ngược người thì vẫn thản nhiên mua hàng, không để ý đến tiếng la hét thảm thiết của nàng, dường như đây là việc xảy ra thường xuyên nên chẳng ai dòm đến.

Phạm Tử Từ tức giận, rút trong túi một con dao nhỏ, đâm vào tay hắn. Lập tức tên đó la lên một tiếng, buông tay nàng ra. Lợi dụng thời cơ, Phạm Tử Từ liền đá vào đùi hắn rồi bỏ chạy thật nhanh ra khỏi đó.

Quách Lư Thần ồ lên hứng thú, vỗ vỗ tay hai cái mặc người khác tò mò dòm ngó.

Các cô gái xung quanh nhìn hắn say đắm, không ngờ lại có người đẹp đến thế.

Phạm Tử Từ trốn vào sau một căn nhà to lớn, mà lại nằm ở một nơi hẻo lánh, ít người, nàng rùng mình, đẩy cửa bước vào.

- Có ai ở nhà không?

Không tiếng trả lời, Phạm Tử Từ ngấm ngấm một chút rồi ngồi xuống chiếc ghế tre.

Tiếng ghế kêu lên cọt kẹt làm trống tim của nàng đập thình thịch, Phạm Tử Từ tự trấn an mình, đó chỉ là tiếng ghế mà thôi, không phải tiếng người.

Bây giờ nàng mới hồi hận, vì sao lúc nhỏ hay đọc truyện ma và tìm hiểu những điều tâm linh chi chứ, bây giờ nàng lại sợ hãi như vậy.

Đang định thả lỏng nghỉ ngơi một lát, có tiếng người từ bên ngoài vọng vào:

- Vụ này chẳng kiếm được bao nhiêu, chỉ tại con nhỏ đó bỏ trốn đi.

Phạm Tử Từ co rúm người, nép vào phía trong, nàng lấy chiếc khăn lớn trên bàn che người mình lại.

Hắn bước vào, bực dọc ném lọ hoa xuống, một mảnh vỡ rớt xuống đâm phải chân nàng, Phạm Tử Từ kêu lên một tiếng.

Tên còn đồ đó hơi cả kinh, rồi hắn bỗng mỉm cười:

- Nào chuột con ra đây đi, ta biết ngươi ở trong đó.

Phạm Tử Từ vẫn cố nép trong đó, tim nàng sớm đã loạn lên, nàng vuốt ngực cho mình bình tĩnh lại.

- Ra đây, ra sẽ cho cô đến một nơi, không làm gì cũng được tiền, chỉ cần phục vụ người thôi, mà tiền lương lại còn rất cao.

Phạm Tử Từ mù mờ cũng nhận ra được, đó chính là kỹ viện. Nàng im lặng, sợ hãi khi nghe bước chân ngày càng gần của hắn.

Soạt...

- Tĩnh trốn bao giờ nữa đây?

Nàng đột nhiên bị bàn tay to lớn của hắn nắm lấy, Phạm Tử Từ hét lên:

- Bỏ ta ra tên khốn.

- Câm mồm. - Hắn cả vào miệng nàng thật mạnh, Phạm Tử Từ tức ứa cả nước mắt, chỉ vì nàng không học võ nên mới ra nông nỗi này, có thể hạ hắn như trở bàn tay rồi.

Hắn vòng ra sau đánh một cái vào gáy khiến nàng bất tỉnh nhân sự. Khi tỉnh dậy thì đã ở trong một căn phòng lạ hoắc.

Nàng khó chịu ngồi dậy, mắt liếc nhìn xung quanh, không ổn rồi, ở đây không có lối thoát.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Thực Sợ Hãi.

Xung quanh căn phòng được trang trí rất nhẹ nhàng, toàn bộ hầu như là màu xanh lam, Phạm Tử Từ cẩn thận đánh giá, nơi này kiểu cách như vậy, hẳn là người chủ rất giàu có và kiêu ngạo a. Phạm Tử Từ liền đánh mình một cái, giờ này không phải lúc ngắm cảnh, nàng chạy ra phía cửa đập thật mạnh:

- Thả ta ra, mau thả ta ra.

Phạm Tử Từ liền nghe thấy tiếng động bên ngoài, sau đó cánh cửa được mở ra, trước mặt nàng là một nam nhân cao to, tuấn tú. Hắn phe phẩy chiếc quạt trên tay, nàng hơi nhúm mày, miệng lắp bắp muốn nói gì đó, nhưng khuôn mặt của hắn làm nàng mất đề phòng a, đúng là tật mê trai khó bỏ.

- Tĩnh dậy rồi sao?

Nàng sợ hãi:

- Ngươi là ai?

Hắn khẽ cười:

- Ta là chủ của nơi này.

Phạm Tử Từ hỏi:

- Tại sao ta lại ở đây? Mau đưa ta ra.

- Người được bán cho ta, ta được quyền sở hữu người, người phải ở lại làm việc cho ta.

Phạm Tử Từ run run, hỏi tiếp:

- Làm việc gì?

Nam nhân đó lạnh lùng lên tiếng:

- Kỹ nữ.

Nàng nuốt ngụm nước bọt, cười gượng:

- Ta có thể không làm được không? Người cũng biết ta là bị hại đem bán đến đây, sao có thể...

- Không sao, ta sẽ cho người tập làm quen, mau thay quần áo.

Hắn nói rồi quăng một bộ trang phục đưa nàng, nàng bắt mắt lắm lắm, vậy là đời con gái của nàng đến đây là hết rồi sao? Phạm Tử Từ khóc thầm, nhất định không thể dễ như vậy được, nàng là muốn được tự do, không cần phải dựa dẫm vào công việc dâm tiện này để kiếm sống.

Nàng thay xong bộ đồ, hé hé cửa ra, không thấy ai ở ngoài, Phạm Tử Từ bước ra, e sợ nhìn quanh, nơi này đúng là cầu kỳ như mê cung, nàng khó có thể thoát ra được.

Nghĩ đến việc phải ở lại đây hầu hạ cho những nam nhân xa lạ không quen biết, lại còn mất luôn sự trong sáng của mình, nàng thật sự ghét bỏ điều đó.

- Mau đến đây. - Nam nhân ban nãy gọi nàng.

- Ta... Ta thực không muốn.

Hắn lia đôi mắt dữ tợn về phía nàng làm nàng run bần bật, Phạm Tử Từ thương lượng:

- A... Gia đình ta rất giàu có, người muốn gì cũng được. - Nàng muốn nói là

Hoàng Thượng - người nắm giữ vận mệnh của đất nước, nhưng chưa chắc gì hắn đã tin.

- Không cần, ta muốn người ở đây làm việc, tiền lương rất cao.

- Nhưng ta là không cần.

Hắn ta lạnh giọng:

- Người đâu, mang cô ta vào lao ngục.

Một đám người hung tợn đi tới, giữ lấy tay nàng, nàng vùng vằng:

- Buông ta ra, buông, người sẽ hối hận đấy, buông..

Hắn không nói, mắt như đang cảnh cáo nàng.

Phạm Tử Từ bị đưa đến một chỗ tối như mực, chúng giam nàng và khoá lại cẩn thận chiếc cửa.

Lao ngục là căn phòng nhỏ, chỉ có một ánh đèn nền yếu ớt, Phạm Tử Từ còn cảm nhận được sự lạnh lẽo từ nền đá, nàng ngồi xuống bên một góc phòng, đưa tay ôm lấy vai.

Đói và buồn ngủ là cảm giác của nàng lúc này, Phạm Tử Từ cảm giác có một giọt nước lăn trên má, phải chi nàng không trốn khỏi hoàng cung thì đâu bị như vậy, phải chi nàng không trốn Liễu Hoa và Hoắc Nhân ra sau lùm cây thì đâu bị xuyên không, phải chi...

Phạm Tử Từ òa khóc, tiếng khóc thê lương đến thảm thương khiến người ta phải xót xa, nàng không biết ở bên ngoài lúc này có một người đang ung dung ngồi uống trà.

Quách Lưu Thần sắp đặt tất cả những việc này, mục đích chỉ là muốn phạt nàng, hắn cũng muốn cảnh cáo nàng một phen cho nàng phải tự dẫn vật mình. Nhưng hắn là không biết Phạm Tử Từ đang bị giam.

Lúc này, Phạm Tử Từ đã bình tĩnh lại, nàng cố gắng vận hết công suất bộ não của mình, nếu ở đây có gió thì chắc chắn sẽ có lối thông ra ngoài. Nàng cầm cây nến lên, soi hết mọi góc ngách trong phòng.

- Kìa rồi...

Đó là một chiếc lỗ nhỏ, nhiều mạng nhện văng qua nó, bụi bẩn bám khắp nơi. Nàng khẽ vui mừng la lên rồi tự bịt miệng mình, không được để cho chúng biết. Phạm Tử Từ lách mình vào, lỗ hơi nhỏ nhưng vẫn chui được.

Phạm Tử Từ sang một căn phòng khác, nàng nhìn ra cửa sổ, trời đã tối nhem rồi, thì ra nàng đã khóc được một lúc rồi sao? Căn phòng này có lẽ trang trọng hơn căn phòng ban đầu nàng ở.

Cạch.

Tiếng mở cửa làm nàng giật thót, nàng chui vào một cái tủ, đợi người bước vào.

Là tên mỹ nam lúc nãy, khuôn mặt hấn không còn nghiêm nghị giống ban nãy, nàng nuốt chút chảy nước dãi.

Nàng đang mãi mê ngắm hấn bỗng phát hiện, hấn đang định cởi đồ, nàng đỏ mặt, tay đụng trúng chiếc bình làm nó động đậy.

Phạm Tử Từ lo sợ mình bị phát hiện, thấy hấn nhú mày, rồi hơi nhếch môi cười, sau đó tiếp tục cởi áo ra. Nàng thờ phào nhẹ nhõm, thế là hấn không biết nàng đang ở đây.

- Ra đi, không cần phải trốn như vậy.

Phạm Tử Từ nuốt nửa hết lên, hấn từ lúc nào mở tủ ra mà nàng không hay, Phạm Tử Từ sợ sệt đưa đôi mắt nai con nhìn hấn mong hấn có thể bỏ qua cho nàng.

- Người không cần giả bộ đau khổ, hôm nay ta sẽ cho người làm việc rất nhẹ nhàng. Mau ra phòng trên tiếp khách đi.

Nàng cất lực lắc đầu. Hấn thờ dài, tay siết chặt cằm nàng:

- Xem ra phải dùng bạo lực rồi.

Phạm Tử Từ hét lên, nàng chạy ào ra, đẩy hấn té sang một bên. Xông thẳng

xuống dưới, nàng thấy biết bao nam nhân đang nhìn nàng với ánh mắt thích thú và thèm thuồng, Phạm Tử Từ sợ hãi lùi ra phía sau, nam nhân kia đã nhanh chóng tóm được nàng, nàng vùng vẫy, miệng la lên:

- Thả ta ra, bằng không người sẽ phải hối hận.

Hấn cười lạnh:

- Hối hận? Trên đời này chưa bao giờ ta phải hối hận.

Phạm Tử Từ mất hết sức lực, lại bị hấn điểm một huyệt vào vai không cử động được, nàng liền ngất đi.

Nam nhân đó nhếch môi, hắng giọng:

- Mau đưa cô ta vào phòng ông Hoan.

Một đám người tới, xốc vai nàng đứng dậy. Chưa kịp đi thì đã có một người đứng chặn phía trước cùng một nam nhân khác:

- Ta muốn mua cô gái này. - Quách Lưu Thần cười rồi ra lệnh cho Mạn Vũ đưa tiền cho nam nhân kia.

- Không được, cô gái này phải ở lại đây. - Nam nhân dù thấy rất nhiều tiền nhưng cũng không muốn. Một bông hoa điểm lệ như vậy, nếu bị bán đi ắt sẽ không còn nhiều tiền vào tay hấn nữa, thay vì bán, để nàng ta ở đây để kiếm tiền cho hấn cũng không kém số tiền tên đó đưa đâu.

- Không bán cũng phải bán. - Mạn Vũ giận dữ nói.

Nam nhân nhú mày, búng tay một cái hai tên côn đồ xông ra trước nhưng đã bị Mạn Vũ xử lý hết cả. Thực sự thì nói về võ công của Mạn Vũ không ai có thể sánh bằng, chỉ cần một canh giờ cũng xử lý hết một đám người hung tợn gấp đôi đám người trước mặt. Nam nhân thấy hai vị khách này quả là khó lường, liền cho đám người xông lên, còn mình đem Phạm Tử Từ chạy ra phía sau, thúc ngựa chạy đến nơi nào an toàn một chút. Không may Quách Lưu Thần đã phát hiện được, hấn liền lên ngựa đuổi theo nam nhân kia.

Bây giờ hấn mới hối hận, biết tình thế xảy ra như vậy đã không để Phạm Tử Từ vào đây rồi. Thấy bóng dáng hấn trước mắt đã khuất xa, Quách Lưu Thần mới phóng ngựa hấp tấp chạy theo.

Trên đời này hấn chưa bao giờ hấp tấp vì ai, thế mà một nữ nhân đã khiến tâm tình hấn không ngừng chuyển đổi, hấn nhất định không để nữ nhân đó thoát khỏi hấn đâu. Người là của hấn thì mạng sống lẫn trái tim nàng cũng phải là của hấn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: An Toàn.

Quách Luru Thần đuổi theo, cảm thấy như có cái gì đó không đúng, từ nãy đến giờ con ngựa trước mặt cứ chạy mãi không ngừng hay rẽ vào một góc khác, chẳng lẽ hắn bị lừa.

Nghĩ vậy, Quách Luru Thần thúc ngựa lên, quả nhiên đó chỉ là một tên bù nhìn rom ngồi trên ngựa, hắn tức giận xoay ngựa lại, từ từ bình tâm lại, có lẽ tên đó chỉ ở quanh đây thôi.

Phốc.

Từ trên cây một người nhảy xuống, Quách Luru Thần nhờ có võ thuật nên tránh được, hắn nhếch môi cười lạnh, tung mình đến trước mặt nam nhân kia. Phạm Tử Từ ở trong vòng tay nam nhân vẫn không biết gì, thậm chí còn chảy nước dãi, dường như nàng đang mơ cái gì đó để ăn hoặc là một mỹ nam nào đó chẳng hạn?

Quách Luru Thần thấy nàng an toàn như vậy không nhận được thờ phào nhẹ nhõm. Nam nhân đó khẽ cười:

- Xem ra cô nương này rất quan trọng với người?

Quách Luru Thần không ngần ngại đáp:

- Phải.

Nam nhân đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của nàng:

- Nhưng rất tiếc, cô gái này thuộc về ta.

Quách Luru Thần đè nén cơn tức giận, tay cuộn lại thành một nắm đấm, hắn biết tên đó đang công kích tâm trạng của mình, thân là người đã rèn luyện nhiều năm, hắn luôn biết kìm chế, nhưng sao thấy nàng nằm trong tay người khác, tim hắn như bị cào xé rất khó chịu.

Nam nhân chạy ra phía sông, Quách Luru Thần đuổi kịp, hắn dùng thuật khinh công để bay ra trước nam nhân.

Nam nhân đó vốn dĩ không có võ, hắn lo sợ ôm lấy Phạm Tử Từ lui xuống. Quách Luru Thần khuôn mặt bình tĩnh làm nam nhân cảm thấy sợ hãi. Nam nhân đặt Phạm Tử Từ lên khúc gỗ, hắn rút trong túi con dao nhỏ đưa ra trước nhằm hù dọa Quách Luru Thần, nhưng hắn nào có sợ.

Phạm Tử Từ khi ngủ thường múa chân tay lung tung, khúc gỗ nhỏ bị sức đẩy của nàng liền gãy một nửa, áo nàng đã bị mắc vào cành, cả người theo khúc gỗ rớt xuống nước.

Quách Luru Thần trừng mắt, điểm mấy huyệt vào gáy nam nhân kia rồi nhảy xuống cứu nàng.

Nước sông chảy càng ngày càng xiết, Phạm Tử Từ bị sắc nước liền tỉnh dậy, không may uống một ngụm nước vào miệng, nàng quẫy đạp lung tung. Lúc sắp bị nghẹt thở chìm xuống thì một cánh tay nắm lấy nàng kéo lên mặt nước. Đến bây giờ Phạm Tử Từ mới thấy không khí đáng quý cỡ nào. Nàng phun nước trong miệng ra, ho sặc sụa.

Quách Luru Thần nhìn nữ nhân trong lòng an toàn, đang khó chịu như một con mèo ướt sũng, không khỏi cưng chiều vén tóc nàng.

Phạm Tử Từ lúc này mới ngước lên, nàng thật sự cảm tạ trời đất vì đã cứu mình. Nghĩ tới lúc nãy thực sự sợ hãi, nước vào lỗ tai, miệng, nước mắt nàng hoà tan với nước sông khiến nàng khó chịu đến nỗi muốn chết ngay lập tức.

Phạm Tử Từ bỏ nhào vào lòng Quách Luru Thần khóc oa oa lên như đang làm nũng, hắn hơi kinh ngạc nhưng cũng ôm nàng, khoé môi hơi nhếch lên:

- Ngoan nào, ngoan, không nguy hiểm nữa rồi.

Mạn Vũ cũng vừa tới kịp lúc, thấy nàng đã không nguy hiểm nữa, Mạn Vũ lòng nhẹ nhõm hẳn.

- Hoàng Thượng...

- Suyt. - Quách Luru Thần đưa tay chặn ngang miệng ý bảo im lặng.

Sau một hồi Phạm Tử Từ đã thiếp đi nhưng trong hơi thở vẫn còn vương vấn sự sợ hãi và lo lắng. Quách Luru Thần đợi một hồi lâu thấy nhiệt độ cơ thể nàng tăng lên, lo lắng nói:

- Mạn Vũ, mau đưa ngựa đến đây.

Thấy Mạn Vũ vẫn còn chân chừ, Quách Lưu Thần tức giận quát:

- Nhanh lên.

Mạn Vũ giật mình, xua đến giữ chưa bao giờ thấy chủ tử tức giận tức giận như vậy cả. Hắn huyết sáo một cái, liền có hai con tuấn mã chạy tới. Quách Lưu Thần đặt Phạm Tử Từ ngồi lên yên ngựa, còn mình ngồi sau lưng.

Suốt dọc đường hắn luôn dùng thuật chế ngự con sốt của nàng, đến khi hắn đã mất nhiều sức lực như vậy nhưng vẫn không chịu thả nàng, kiên cường ôm nàng đến công kinh thành.

Phạm Tử Từ thấy đầu mình ong ong không nhắc lên nổi, như có một tảng đá đè lên đầu vậy, rất khó chịu. Tiếng Ngọc Lam vang lên:

- A... Hức, tiểu thư người tỉnh rồi. Nô...

Nàng ngồi dậy, ánh mắt phờ phạc nhìn Ngọc Lam, song thấy Ngọc Lam quỳ xuống, nàng biết đó nhất định là Hoàng Thượng, liền nhanh chóng bước ra khỏi giường. Nhưng chưa kịp đặt chân xuống đã cảm thấy đầu óc choáng váng không chịu nổi, Phạm Tử Từ cả người ngã xuống, mặt mày cứ ngơ ngác nhìn đông nhìn tây, sao không thấy Hoàng Thượng vào?

Phạm Tử Từ nghi ngờ nhìn ra phía cửa, lập tức thấy thân hình cao to, tuấn tú của Hoàng Thượng.

Quách Lưu Thần thờ dài, chưa khoẻ đã muốn làm loạn rồi sao? Hắn cúi xuống ôm lấy nàng đặt lên giường, thấy Phạm Tử Từ cứ cúi mặt xuống, hắn nói:

- Biết lỗi rồi chứ?

Nàng gật đầu.

Hắn lấy khăn ẩm lau khuôn mặt nhỏ xinh và đôi bàn tay trắng nõn của nàng, liền thấy vết bầm ở tay, hắn không khỏi đau lòng.

Phạm Tử Từ không dám ngắt đầu, nàng biết hắn chính là người đã cứu nàng. Đã không phạt nàng ngược lại còn săn sóc nàng như vậy khiến nàng rất cảm động, chỉ muốn nhào vào ôm lấy hắn.

Như hiểu được tâm tình của nàng, Quách Lưu Thần ôm nàng vào, khẽ vuốt mái tóc suông mượt của nàng rồi hôn lên một cái, hắn đưa chiếc vòng lục bảo cho nàng, khẽ mỉm cười:

- Đây là chiếc vòng mà mẫu hậu đã để lại cho ta.

Nàng ngạc nhiên hắn, chiếc vòng quý giá như vậy mà hắn lại đưa cho nàng giữ sao? Phạm Tử Từ cảm thấy lỗ mũi mình nghèn nghẹn, nàng hít hít rồi tự nhiên lấy long bào của hắn lau mũi. Quách Lưu Thần tròn mắt, mới vừa bày tỏ lòng thành của mình xong lại bị nàng từ chối sao?

- Nàng không thích sao? - Mặt hắn lạnh như băng.

Phạm Tử Từ lắc đầu, lấy chiếc vòng đeo vào tay, nhưng nó quá cứng khiến mặt nàng nhăn lại vì đau. Quách Lưu Thần thấy vậy liền đeo cho nàng, nhẹ nhàng một cái đã vào. Hắn vô cùng hài lòng nhìn chiếc vòng trên tay nữ nhân mình yêu.

Chỉ là Phạm Tử Từ không biết, khi ai đeo chiếc vòng này rồi thì mọi người sẽ biết đó chính là người của Hoàng Thượng, bất kì ai cũng không đụng vào nàng được vì có ma thuật bảo vệ nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Siêu Sủng

Từ ngày được Quách Lưu Thần cứu về, Phạm Tử Từ trở nên ngoan ngoãn hẳn, hắn nói gì cũng nghe theo. Nàng như trở thành một tiểu thư hiền lành, thực nữ. Nhưng có ai biết được rằng, đằng sau cái tính đó, nàng thường xuyên ca cẩm, còn chửi tục vài câu.

- Ngọc Lam à, chừng nào ta mới được ra ngoài?

Ừ thì, Quách Lưu Thần hạ lệnh cấm không cho nàng ra khỏi phủ, người ngoài nhìn vào sẽ tưởng nàng rất thực nữ. Chỉ có người trong cuộc mới biết được.

Một hôm, Phạm Tử Từ đang ngồi trong phòng, thờ dài cả trăm lượt, Ngọc Lam thấy vậy liền nói:

- Chủ tử, người thờ dài rất nhiều rồi.

- Ngọc Lam a, ta muốn ra ngoài cơ.

Phạm Tử Từ lại thờ dài, đột nhiên trong đầu ầm một cái, ý tưởng nảy ra, nàng đứng lên, khuôn mặt vui sướng khôn tả, nàng nói:

- Ngọc Lam đi. Hắn không cho ta ra khỏi phủ, ta liền không ra theo lời hắn.

Phạm Tử Từ ra trước phủ nhìn lên trần, song một lúc đã tìm được đường lên, bắc cái thang cũ kĩ rồi thuận phục leo lên, dường như nàng đã đi ăn trộm nhiều năm rồi mới dễ dàng như vậy. Ngọc Lam đứng timr

- Chủ tử, người, sao có thể. . .

Từ nhỏ đến lớn tiểu thư là do nàng chăm sóc, nhưng chưa hề thấy tiểu thư leo thang một lần nào, chẳng lẽ tiểu thư bị điên? Nghĩ đến đây, Ngọc Lam lắc đầu xua tan ý nghĩ đó, nếu tiểu thư điên thì đã cần nàng chết lâu rồi chứ không còn sống đến giờ đâu.

Chẳng mấy chốc, Phạm Tử Từ đã lên tới, nàng loạng choạng vịn lấy mái ngói.

Ngọc Lam ở bên dưới sợ hãi nhìn lên:

- Tiểu thư, người. . . xuống đi, nô tỳ thực sợ hãi.

Phạm Tử Từ hừ mũi:

- Xuống để làm gì, dù sao Hoàng Thượng cũng cấm không cho ta ra ngoài, ở trên đây chơi tốt hơn.

Nàng nói rồi ngồi xuống, ngược lên nhìn bầu trời, lâu lắm rồi nàng mới tìm lại được cảm giác bình yên như vậy, lâu nay ở trong cung không khí ngột ngạt không cho nàng hít một hơi thanh thản. Một phần là do chuyện mà Quách Lưu Thần đề nghị với nàng. Hắn nói nàng cần phải trở thành Hoàng Hậu, nàng hỏi tại sao, hắn chỉ nói đó là lệnh.

Bấy lâu nay cũng là do nàng phải ở trong phủ tập các nghi thức của Hoàng Hậu. Nhưng lúc nào cũng không làm được, do cái tính hậu đậu của nàng, bao lần Ngọc Lam đã phản nản nhưng nàng vẫn không sửa lại.

Phạm Tử Từ ngồi được một lúc thì trời bắt đầu đổ mưa, nàng nhanh chóng leo xuống, không may trượt chân, liền ngã người ra sau. Khoảnh khắc nàng sắp ngã, nàng tưởng đầu nàng sẽ xuyên không lặn nữa, lại có một người ôm lấy nhảy lên trời.

Phạm Tử Từ mở mắt:

- Hoàng Thượng. . .

Quách Lưu Thần liếc mắt nhìn nàng, không phải nếu hắn đến kịp thì nàng sẽ. . .

Hắn nhảy xuống dưới mái hiên, đặt nàng ngồi xuống đất. Nhớ lúc bên sông cũng có một lần hai người ướt sũng vì nàng ngã xuống sông.

Phạm Tử Từ ngơ ngác nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng rồi thờ dài. Song ngồi xuống bên cạnh ôm lấy nàng trên đùi, Phạm Tử Từ hơi cựa quậy, Quách Lưu Thần vuốt mái tóc ướt mềm của nàng:

- Vẫn là không thể ngồi im được hay sao?

Phạm Tử Từ vâng lời ngồi im, được một lúc lại cựa quậy vì thân hình hai người đều ướt và dính nước nên khiến nàng rất khó chịu. Quách Lưu Thần muốn yên tĩnh một lúc nhưng nàng lại phá, liền xoay mặt nàng lại hôn ngấu nghiến. Phạm Tử Từ bị hôn nên rất bất ngờ, ừm ừm vào tiếng rồi trần trần nhìn hắn.

Quách Lưu Thần giữ đầu nàng, hắn cắn môi nàng một cái trừng phạt rồi nhún nàng thở hổn hển trong lòng ngực của mình.

- Ngươi. . . Ngươi. . . Muốn ta chết lắm sao?

- Đương nhiên là không.

Phạm Tử Từ bấu môi nhìn hắn:

- Nếu ta chết ngươi sẽ không có Hoàng Hậu a.

Hắn đồng tình gật đầu:

- Phải.

Phạm Tử Từ chợt nhớ tới bà lão hôm nọ chơi cờ tướng với nàng, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi hấn:

- Bà lão hôm nọ là ai?

Quách Lưu Thần lười biếng đáp:

- Hoàng Thái Hậu.

Nàng giật mình, thì ra đó là Hoàng Thái Hậu, thảo nào khí chất lại cao quý như vậy khiến nàng rất bội phục. Cơ mà như trong phim, Hoàng Thái Hậu rất là kiêu ngạo và độc đoán nha, không ngờ bây giờ lại tận mắt chứng kiến, bà lại hiền hậu như vậy. Nàng là rất thích bà.

Quách Lưu Thần thấy nàng mỉm cười, chắc đang suy nghĩ gì bây bạ rồi, hấn liền hỏi:

- Nàng biết chơi cờ sao?

- Ừm. - Phạm Tử Từ gật đầu.

Kỳ thật thời này nữ nhân biết chơi cờ rất ít, hầu như là nam nhân, mà kỹ thuật của nàng lại siêu như vậy, khó trách sao Hoàng Thái Hậu muốn nàng làm cháu dâu của mình. Quách Lưu Thần nhìn nàng, khuôn mặt vốn xinh đẹp và khả ái, tính tình hơi bông bột nhưng lại rất dễ mềm lòng, không kiêu căng như mấy tiểu thư khuê các khác.

- Đã tập được bao nhiêu nghi thức của Hoàng Hậu?

Nàng cắn cắn môi:

- Một chút. . .

Khoé môi hấn giật giật, chỉ mới một chút mà ham chơi như vậy, làm sao trở thành Hoàng Hậu bậc mẫu nghi thiên hạ, khiến dân chúng phải sùng bái? Quách Lưu Thần cắn tai nàng, phả hơi thở lạnh băng của mình vào:

- Muốn bị phạt thế nào?

Biết thế nào hấn cũng sẽ nói thế này, nàng nhanh nhẩu đáp:

- Không cho ta ăn vặt buổi chiều.

Hấn trừng mắt nhìn nàng, nữ nhân này khôn thật, liền nghĩ tới, không lẽ một

ngày nàng ăn rất nhiều cử sao? Vậy mà vẫn nhẹ hều như vậy, đúng là kỳ lạ mà. Quách Lưu Thần nghiêm giọng:

- Quá nhẹ.

Nàng nghĩ một chút rồi nói:

- Không cho ra khỏi giường.

- Quá làm biếng.

- Không cho vẽ tranh. - Là nàng bịa ra.

- Nàng biết vẽ? - Hấn nghi hoặc nhìn nàng.

Phạm Tử Từ đỏ ửng mặt, e thẹn nói:

- Có chút chút a.

Dáng vẻ nàng lúc này y hệt một thiếu nữ biết yêu đang xấu hổ làm nũng người tình khiến người ta không khỏi cung chiêu. Quách Lưu Thần ngậy ra, từ lúc quen biết nàng bây giờ lần đầu mới thấy nàng xấu hổ, Mạn Vũ có kinh nghiệm yêu đương, hấn nói rằng khi phụ nữ xấu hổ đó chính là lúc họ biết yêu. Chẳng lẽ. . . nàng đã phải lòng ai?

Nghĩ đến đây, sắc mặt hấn tối sầm, hấn nói:

- Nàng có thích ai không?

Phạm Tử Từ nhìn hấn rồi gật đầu, Quách Lưu Thần nhíu mày hỏi:

- Là ai?

Nàng cười cười:

- Người ta xấu hổ lắm, không nói đâu.

Quách Luru Thần đột nhiên tức giận giữ lấy cằm nàng.

- Là ai?

Phạm Tử Từ sợ sệt nhìn hắn, hắn lặp lại câu hỏi:

- Là ai?

Bị giữ đau đến suýt khóc, Phạm Tử Từ run run giọng:

- Là. . . Là người. . .

Hắn nhú mi:

- Thật chứ?

Nàng gật đầu.

Quách Luru Thần buông tay ra, tâm tình không khỏi vui vẻ, chợt thấy khoé mi nàng đã động nước, có lẽ lúc nãy hắn đã ra tay quá nặng, liền xoa xoa chiếc cằm nhỏ xinh của nàng:

- Ta xin lỗi, đừng khóc.

Được an ủi như vậy, Phạm Tử Từ càng muốn khóc nhưng vẫn nhịn, tay bấu chặt lấy gấu áo. Quách Luru Thần nắm tay nàng:

- Muốn khóc thì cứ khóc, ta không trách đâu, thực xin lỗi.

Nàng ngược nhìn hắn rồi lắc đầu nguây nguẩy, lại nhìn ra trời mưa, mưa lớn thật, từng giọt đổ xuống thật mãnh liệt, Phạm Tử Từ cảm thấy, dường như bên lớp sương mù kia là một bóng người đang nhìn nàng, rất chăm chú là đằng khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đăng Quang Làm Hoàng Hậu - Động Phòng

Sau hai tuần luyện tập, cộng thêm với bộ não thông minh, nhanh tiếp thu của Phạm Tử Từ đã khiến nàng thông thạo tất cả nghi thức.

Trước ngày đăng quang, Phạm Tử Từ cùng Quách Luru Thần đi thăm Hoàng Thái Hậu.

- Bái kiến Hoàng Thái Hậu.

Quách Luru Thần và Phạm Tử Từ làm lễ, Hoàng Thái Hậu cho miễn lễ. Bà đến bên cạnh Phạm Tử Từ cười thật hiền hậu:

- Tử nhi, chỉ còn ngày mai nữa thôi người sẽ thành cháu dâu ta rồi.

- Vâng - Nàng cũng cười, chợt thấy trên bàn có một bàn cờ tướng, nàng nhảy cẫng lên vui sướng - Hoàng Thái Hậu chơi cờ à?

- Đúng vậy, mau cùng chơi với ta.

Hai người nhanh chóng đến bàn cờ chơi vui vẻ, để lại một người nãy giờ bị coi là không khí, Quách Luru Thần dờ khóc dờ cười, ngày mai là ngày lễ rất quan trọng đối với Phạm Tử Từ mà nàng không hề lo lắng sao? Lại còn nổi mấu cờ bạc chơi cờ nữa, đúng là hắn chiều quá làm hư nàng rồi.

Hai ván đầu Hoàng Thái Hậu thắng, hai ván cuối Phạm Tử Từ thắng. Quách Luru Thần ngán ngẫm vừa phê duyệt văn án vừa xem họ chơi vui vẻ.

Hôm sau, mặt trời chưa ló dạng Phạm Tử Từ đã bị Ngọc Lam “dựng đầu” dậy.

Nàng phải trang điểm, chải tóc, rồi mặc lễ phục thật dày đến cỡ năm, sáu lớp. Màu sắc đỏ rực rỡ nhấc nhấc nàng hôm nay chính là ngày đại hỉ của nàng,

ngày này đối với thiếu nữ rất quan trọng, nhưng nàng lại thấy thật phiền phức, mong thời gian trôi qua nhanh để nàng còn ngủ nữa.

Phạm Tử Từ từ phòng bước ra như một vầng quang sáng chói, nàng đau khổ

nhìn trang sức nặng nề trên người nàng, thế này khiến nàng gãy xương mất thôi. Phạm Tử Từ đâu biết rằng cùng thời điểm bây giờ Quách Lư Thần đang rất hứng khởi thay lễ phục, khuôn mặt hứng khởi chưa từng thấy khiến đám nô tỳ vui thay.

Mặt trời lên cao cũng là lúc đăng quang Hoàng Hậu, Phạm Tử Từ đội khăn voan đỏ cùng Quách Lư Thần bước trên đại sảnh, dân chúng đều được vào chúc mừng, những đại thần nhân cơ hội đó nịnh nọt Hoàng Thượng, nào là “Hoàng Hậu thật sự rất xinh đẹp, Hoàng Thượng chọn quả không lầm người”, nào là “Hoàng Hậu như vầng trăng sáng chói trên bầu trời đêm”, “Hoàng Hậu thật khoan dung, dịu dàng . . .”

Quách Lư Thần nhếch môi, Hoàng Hậu của hắn đương nhiên phải như vậy, không cần họ khen hắn cũng biết, chỉ có điều nàng không hề dịu dàng như lời họ nói, chỉ là chưa biết thôi.

Vua của mấy nước láng giềng cũng được mời. Gia đình, dòng họ của Phạm Tử Từ đều đến chúc mừng cho đôi uyên ương trai tài gái sắc.

Lúc mở tiệc, nàng phải cùng Quách Lư Thần uống tất cả rượu mà khách mời. Quách Lư Thần vốn thay nàng uống tất cả rượu, Phạm Tử Từ chỉ việc ngồi đó xem, lâu lâu lại uống vài ly nhỏ.

Từ lượng của Quách Lư Thần vốn không tệ, nhưng hôm nay sao hắn bỗng thấy hắn là người hạnh phúc nhất thế gian. Phạm Tử Từ là lần đầu uống rượu nên không quen cho lắm nhưng vẫn gắng uống, khuôn mặt đỏ ửng của nàng khiến bao người mê say nhìn chăm chăm, nhưng họ đâu dám mơ tưởng đến chuyện đó, nàng là Hoàng Hậu bậc mẫu nghi thiên hạ, vợ của Quách Lư Thần - vua của một nước, có chết mới dám tham lam.

Bị chuốc rượu nhiều như vậy, Phạm Tử Từ cảm thấy buồn nôn, nhưng vẫn cố gắng nhịn, sắc mặt đã xanh xao đến mức khó coi. Mạn Vũ tình mắt nhận ra điều đó liền đến thì thầm với Quách Lư Thần, hắn nhíu mày nhìn sang nàng.

Không khí náo nhiệt ban nãy đã bị cái nhíu mày của hắn làm im lặng hẳn. Quách Lư Thần đứng dậy:

- Trẫm phải đưa Hoàng Hậu về rồi, các khanh cứ thoải mái.

Nói xong, lập tức các đại thần làm lễ với hắn và Phạm Tử Từ.

Đêm khuya tĩnh lặng, hắn bế nàng vào phòng vua, đặt Phạm Tử Từ xuống

giường, song ngồi xuống rót cho mình một cốc trà. Phạm Tử Từ đã say mềm, ánh mắt mơ màng nhìn hắn, rồi tự nhiên cười một tiếng, giọng cười trong trẻo như tiếng chim hót.

Quách Lư Thần nhìn nàng, hắn đến vén khăn voan đỏ của nàng, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện ra, Quách Lư Thần vuốt ve mặt nàng rồi đáp môi xuống, mùi rượu thoang thoang khiến cho không khí trở nên nóng nực hơn. Phạm Tử Từ khó chịu đẩy hắn ra rồi ngã đầu vào ngực hắn:

- Ừm . . . Người đừng có lợi dụng cơ hội để ăn đậu hũ của ta, ta không nể tình người là chồng ta đâu. . . Hức. . .

Tay nàng đưa tay sờ soạng khắp người hắn, miệng còn lầm bầm:

- Ta đánh chết người, Quách Lư Thần, đồ đáng ghét. . . Hắn lúc nào cũng cấm ta ra ngoài a.

Quách Lư Thần đen mặt, hắn giữ lấy bàn tay nghịch ngợm của nàng, hắn không hề say, hắn là cố ý để cho nàng say để tiện hành động, nhếch môi một cái rồi hỏi:

- Vậy người có yêu hắn không?

Phạm Tử Từ mơ màng ngậy ra, mãi không thấy nàng trả lời, Quách Lư Thần hỏi lại:

- Người có yêu hắn không?

Phạm Tử Từ cười hi hi rồi gật đầu:

- Kỳ thực ta cũng rất thích hắn a - Nói xong nàng không biết trời trăng gì lăn quay ra ngủ khò.

Quách Lư Thần nghe nàng nói vậy thì hài lòng ôm nàng vào lòng, nàng đã chịu thích hắn, sau này sẽ yêu hắn, sinh cho hắn những đứa con thật dễ thương. Đêm nay sẽ là một đêm dài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ta Muốn Ăn Sáng!

Phạm Tử Từ tỉnh dậy, thấy đầu mình nhức nhối không thôi. Nàng có chút trách cứ Quách Lư Thần, hẳn ta đã là chồng của nàng còn không biết giúp nàng, sáng sớm đã bỏ đi đâu rồi. Nghĩ vậy trong lòng nàng có chút mất mát.

- Dậy rồi à?

Vừa lúc Quách Lư Thần bụng một mâm thức ăn bước vào, hẳn ôn nhu cười với Phạm Tử Từ. Nàng liền bị nụ cười đó làm cho đỏ mặt, nhanh chóng xoá tan sự xấu xa trong đầu mình, nàng hỏi:

- Người đang bụng cái gì đấy?

Quách Lư Thần cười nhẹ:

- Điểm tâm cho nàng.

Đỏ mặt. . .

.

.

.

Ô, hẳn đổi cách xưng hô rồi~

Thấy hẳn thay đổi như vậy thực sự nàng cảm thấy hơi thẹn, đồng thời thấy vui vui trong lòng. Phạm Tử Từ nhẹ nhàng nói:

- Có gì?

Quách Lư Thần nhàn nhã đáp:

- Canh gà hầm, bánh hạt sen, bánh bao nhân thịt. . .

Nghe mà bụng cả lỗ tai, nàng nhăn mặt, nhiều như vậy, không phải là hai người sẽ cùng ngồi ăn đấy chứ? Nàng là muốn ăn hết cơ!

Phạm Tử Từ nuốt nước bọt, nhìn Quách Lư Thần đang kê chiếc bàn nhỏ đến gần, hẳn ngồi trên giường, khuôn mặt có nét vui vẻ, tâm tình cũng tốt hẳn mọi hơn. Lúc hẳn tự mình xuống bếp lấy điểm tâm cho nàng, nhiều cung nữ đã há hốc kinh ngạc, không ngờ Hoàng Hậu lại được sủng như vậy a.

Quách Lư Thần thấy nàng vẫn bất động như vậy, liền hỏi:

- Sao vậy? Không muốn ăn sao?

Phạm Tử Từ lắc đầu. Hẳn vươn tay ra kéo nàng vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc mượt như suối của nàng, chất giọng khàn khàn cất lên:

- Nàng như vậy không phải là muốn dụ dỗ ta chứ?

Phạm Tử Từ khó hiểu nhìn hẳn, song thấy ánh mắt hẳn nhìn nàng có chút ái muội, như có lửa đốt toàn thân. Nàng rung mình một cái, chiếc khăn trượt ra khỏi người nàng, Phạm Tử Từ cảm thấy ở trước ngực lạnh lạnh, liền cúi xuống.

.

.

.

.

- A. . . A. . . Tránh ra, ai cho ngươi nhìn?

Phạm Tử Từ cảm giác mặt mình sắp thành lò đun nước sôi, lấy khăn che người lại. Quách Lư Thần nhìn thấy biểu hiện của nàng không khỏi thú vị, nhếch môi:

- Người cũng đã thấy hết rồi, nàng che làm gì nữa?

Phạm Tử Từ càng nóng mặt hơn, hôm qua nhân lúc nàng say hẳn đã XXOO với nàng sao? Hu hu, nàng là muốn giữ tấm thân trong sạch cho người mình yêu thôi mà, hẳn đã cướp đi quyền lợi của người chồng tương lai của nàng rồi (?)

Mãi suy nghĩ, Phạm Tử Từ quên mất nàng đang nằm trong móng vuốt nhọn của sói, thả lỏng tinh thần cảnh giác, đầu óc đã bay đi phương nào.

Quách Lưu Thần phả hơi thở của mình vào tai nàng:

- Nàng là đang xấu hổ hay giả vờ?

Phạm Tử Từ giật mình, ngờ ngác nhìn hắn, song đột nhiên bị hắn hôn, nàng kinh ngạc há miệng, vẫn là tạo động cơ cho hắn cưỡng hôn mình. . . Nàng vẫn là quá ngây thơ đi!

Đến khi nàng bị hôn cho đến đỏ mặt, Quách Lưu Thần mới chịu nhả môi nàng ra, nhìn khuôn mặt đỏ bừng của nàng, hắn hả hê ôm nàng vào lòng, miệng nhếch thành một đường cong hoàn hảo:

- Hay là chúng ta làm thêm một lần nữa. . .

Phạm Tử Từ tròn mắt:

- A. . . Không cần, không cần.

Quách Lưu Thần đem lời nàng nói nuốt vào bụng, tiếp tục triển miên lần nữa.

Mặt trời lên cao, Phạm Tử Từ mệt mỏi mở mắt, cảm thấy người mình thật dễ chịu, nàng động đậy một chút liền bị bàn tay to lớn giữ lại.

- Yên nào, nhức lắm phải không?

Quách Lưu Thần nhẹ nhàng hỏi, hắn xoa bóp chỗ phần eo cho nàng. Phạm Tử Từ kinh ngạc, nàng chu mỏ bất mãn. Haiz. . . Đúng là cưới chồng không hề sung sướng như những người phụ nữ nói, lúc nào cũng bị hành hạ a.

Nghĩ đến Quách Lưu Thần đè nàng ra XXOO mấy lần, nàng tức giận cắn ngực hắn một cái.

- Haiz. . . Hoàng Hậu, nàng còn muốn nữa sao? Đúng là sức lực thực dồi dào.

Phạm Tử Từ hoảng lên:

- Không muốn, không muốn. . .

Quách Lưu Thần đặt nàng ngồi ngay ngắn trên đùi, mắt khẽ lướt qua khuôn mặt nhỏ xinh của nàng, mỉm cười:

- Hay là chúng ta vẫn nên làm một lần nữa?

Nàng cứng họng, chột la lên:

- Đúng rồi. Ta. . . ta là muốn ăn sáng. Ta muốn ăn sáng!

Quách Lưu Thần thấy biểu hiện đáng yêu của nàng thì không khỏi nâng khoe môi cao hơn, hắn xoa đầu nàng:

- Được, chúng ta cùng ăn sáng.

Quách Lưu Thần bế thốc Phạm Tử Từ đến bàn, vẫn là đặt trên đùi hắn, không cho nàng động tay động chân. Nàng bất quá cũng ngồi im, bởi vì trên người nàng lúc này chỉ là một bộ y phục mỏng, buông chần ra có thể sẽ thấy toàn bộ, mà nàng lại rất ngại a.

Buổi sáng “nhẹ nhàng” trôi qua, bụng của nàng được hắn nhồi đến no căng, suốt buổi hắn chỉ lo đút nàng, ăn qua loa chỉ vài miếng bánh. Phạm Tử Từ uống xong cốc nước rồi đợi Ngọc Lam mang y phục vào, còn hắn có việc lên triều nên phải đi trước.

Ngọc Lam vui vẻ chạy vào:

- Tiểu. . . A, Hoàng Hậu, người xem, Hoàng Thượng vẫn là rất sùng người đi.

- Không có đâu. . . - Phạm Tử Từ vừa thay đồ vừa đáp - Hắn là phải làm vậy.

Nàng nghĩ rằng hắn phải động phòng với vợ của hắn mới như vậy. Ngọc Lam liền nói:

- Hoàng Hậu, người không biết, nô tỳ nghe nói rằng, Hoàng Thượng không hề đụng đến nữ nhân cho đến khi người đến, người là nữ nhân đầu tiên Hoàng

Thượng ân sủng. Chẳng phải là quá yêu thương người rồi hay sao?

Phạm Tử Từ ngây ra nhìn Ngọc Lam. Nàng là nữ nhân đầu tiên hắn chạm vào?

Vậy thì hấn cũng là nam nhân của nàng sao? Trong phim cổ trang, thường thì vua có rất nhiều nữ nhân, còn hấn chỉ có nàng thôi sao?

Phạm Tử Từ nghi hoặc nhìn ra cửa sổ, nhất định nàng phải tra ra rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Có Thể Hấn Giấu Nữ Nhân

Phạm Tử Từ bước ra vườn, bên hông vẫn còn hơi đau một chút. Nàng khoác một bộ áo lông trắng, tóc búi cao tùy tiện, thể hiện một thân thể cao quý mà trang nhã. Phạm Tử Từ liếm môi, việc đầu tiên nàng nên làm là gì nhỉ?

Nàng là phải đến hoàng cung thỉnh an Hoàng Thái Hậu phải không nhỉ? Phạm Tử Từ gật đầu cho là đúng, song nhanh chóng chạy đi không kịp cho Ngọc Lam chải lại tóc. Nhưng cơ thể vẫn còn hơi đau, nàng đành phải đi chậm lại.

Lúc đi ngang qua hồ, nhện không được giờ tính quậy phá muốn để chân xuống dưới cho cá ria chân một chút, thật sự rất thích a!

Nhưng eo nàng quá đau, không giữ thăng bằng được nên liền té, may mà có một cánh tay giữ lấy nàng.

- Nữ nhân hậu đậu.

Phạm Tử Từ ngược lên, thấy nam nhân kia gương mặt tuấn tú, từng góc cạnh đẹp đến hoàn hảo, đôi lông mày hơi nhíu lại nhìn nàng.

Đột nhiên thấy cảnh tượng này không đúng, nàng mở miệng:

- Ngươi có thể... buông ta ra được không?

Nam nhân kia giật giật khoé môi, không niệm tình liền thả tay, nàng mất đà té xuống đất.

A... Thật là đau! Phạm Tử Từ ngược lên nhìn hấn, vẫn là vẻ mặt cứng nhắc đó, nàng thật muốn đá hấn một cước quá đi.

- Ngươi... Sao lại?

Nam nhân kia nhàn nhạt mở miệng:

- Chẳng phải ngươi kêu ta thả tay ra sao?

Phạm Tử Từ hừ mũi:

- Những cũng không phải quá đáng như vậy chứ?

Hấn lạnh lùng nhìn nàng một cái, song nhíu mày, hỏi một câu:

- Ngươi là ai?

Phạm Tử Từ cảm thấy nên cho hấn biết mình là ai, nửa kia cũng không muốn, liền mở miệng:

- Ta là nữ nhân.

Nam nhân đó hiện lên vẻ kinh ngạc trong mắt nhìn nàng, ừm, nữ nhân này thực có khí chất thanh tao, đáng về quý phái, nhưng tính cách lại không như hấn nghĩ, chắc chắn không phải là nô tỳ. Phất tay một cái, thấy nàng ngu ngơ đứng nhìn nàng, khẽ giương cánh môi:

- Cháy nước miêng.

Phạm Tử Từ hồi lâu mới tiêu hoá được những điều hấn nói, nhanh chóng cúi đi, mặt còn phủ một tầng đỏ hồng. Nàng nghiêm giọng:

- Ngươi là...

Hấn liếc nàng, nhàn nhạt mở miệng:

- Quách Tường Quân.

Quách Tường Quân? Theo như nàng biết thì hắn là anh trai của Quách Lưu Thần nhưng ít lộ diện, thường xuyên ở trong phủ nhà nhận ngắm cảnh, lâu lâu mới ra ngoài một lần. Mà lại là sư thúc của nàng, thực là uống, nếu nàng phát hiện hắn sớm hơn có lẽ đã lấy được hắn rồi.

Quách Tường Quân dường như thấy được suy nghĩ của nàng, hắn đáp:

- Ngươi định đi đâu sao?

Phạm Tử Từ gật đầu:

- Phải, ta là muốn đi xem cung điện một chút, nhưng lại không biết ở hướng nào, ngươi có thể dẫn ta đi không?

Lần trước là do nàng tự chạy lung tung rồi tìm thấy, bây giờ cũng không dễ dàng là vậy.

Quách Tường Quân trầm tư một lát rồi đáp:

- Không rành.

Phạm Tử Từ thật sự muốn học máu, tên này luôn chọc tức người khác vậy sao? Nàng bĩu môi:

- Không thì thôi vậy, ta đi một mình.

Vừa lúc Ngọc Lam chạy tới, nàng không để ý tới Ngọc Lam, trừng mắt giận dữ nhìn hắn.

- Hoàng Hậu à, người còn chưa chải đầu, mặc áo xong đã chạy rồi.

Phạm Tử Từ lắc đầu lắc bả:

- Ngày nào cũng phải trét cả lớp phấn trên mặt, trông như yêu tinh. Áo quần dày kinh khủng, nóng đến tận mang tai, người nói xem, có phải làm nô tỳ sẽ sướng hơn đúng không?

Quách Tường Quân nhìn nàng thờ dài chán nản, nữ nhân này không muốn làm Hoàng Hậu lại muốn là nô tỳ chỉ vì một lý do nhỏ bé là quần áo quá nhiều sao?

Hắn thấy Phạm Tử Từ rất đặc biệt, không như những nữ nhân khác, đám phụ nữ đều mơ ước làm Hoàng Hậu hoặc Quý Phi, còn nàng chỉ là nô tỳ.

Phạm Tử Từ đang nói chuyện với Ngọc Lam thì một thái giám chạy tới hành lễ:

- Tham kiến Hoàng Hậu và vương gia.

Phạm Tử Từ bảo miễn lễ rồi tiếp tục nói chuyện với Ngọc Lam.

Phạm Tử Từ cảm nhận được ánh mắt tò mò của hắn dừng trên người mình, nàng khẽ hắng giọng:

- Ngươi đến đây làm gì?

Tiểu thái giám đáp:

- Tàu Hoàng Hậu, Hoàng Thượng cho mời người đến Triều Long cung ạ.

Phạm Tử Từ gật đầu, bước đi, không thèm ngoảnh mặt lại nhìn Quách Tường Quân. Hắn mím môi, trên mặt xuất hiện vài vạch đen, hắn cho thái giám lui rồi bước đi.

Phạm Tử Từ thật hết cách với cái hoàng cung này, lúc này còn giả vờ thông thái bước đi, bây giờ đành nhờ ai bây giờ? Nàng quay sang hỏi Ngọc Lam:

- Ngươi biết Triều Long cung ở đâu không?

Ngọc Lam lắc đầu:

- Không ạ, nô tỳ không để ý, Hoàng Hậu thứ lỗi.

Phạm Tử Từ không hài lòng nói:

- Ngươi không cần gọi ta là Hoàng Hậu đâu, gọi Tử Từ được rồi.

- Nhưng Hoàng Hậu...

- Này, dám cãi ta sao?

Ngọc Lam cúi đầu:

- Từ Từ tiểu thư.

Ai da, nha đầu này thật là... Bảo không gọi Hoàng Hậu nàng ta lại nói rằng tiểu thư. Nàng đành tiếp tục bước đi.

Chân mỏi nhừ, Phạm Từ Từ thả lỏng người ngồi xuống bên một gốc cây, thấy Ngọc Lam vẫn còn đứng đó, nàng ngoắt ngoắt:

- Ngồi xuống đi.

Ngọc Lam tuân lệnh ngồi xuống.

Phạm Từ Từ đảo mắt liên tục, nơi đây trồng rất nhiều cây nên cũng rất thoáng a. Nàng ngước lên, thấy một chiếc ban công cực lớn giữa cung. Nổi hứng, nàng chạy tới và bước lên.

Nhìn ở dưới tường chừng rất thấp, ai ngờ nó lại cao như vậy, khiến nàng không sao ngừng thở phì phò được. Đến đó, nhìn xuống dưới Phạm Từ Từ xem nữa phải hét lên, đứng trên đây quan sát được tất cả cảnh vật ở phía dưới.

Phạm Từ Từ nhếch môi, nàng la lên:

- A... a... a... Thật là đẹp a....

Các dãy phòng nối liền nhau, những hàng cây phía dưới làm cho khung cảnh trở nên sinh động hơn, nàng cảm động thở ra thoải mái. Học trong Sử miêu tả cung điện rất rộng lớn, không ngờ tận mắt chứng kiến, nó còn hơn trí tưởng tượng của nàng. Phạm Từ Từ thấy Ngọc Lam phì phò bước lên, nàng chạy tới:

- Ngọc Lam, ngươi xem, có phải là rất đẹp không?

Ngọc Lam ngước lên nhìn, hồi lâu mắt tròn to kinh ngạc gật gật đầu.

Phạm Từ Từ nhìn xung quanh, có một chiếc xích đu, nàng vui vẻ chạy tới, liền đặt người xuống ngay.

Ngọc Lam cảm thán:

- Không ngờ đại điện lại rộng như vậy.

Phạm Từ Từ phụ họa theo

Ngọc Lam mỉm cười, nhớ tới tại sao nàng lại chạy tới đây, liền hỏi:

- Tại sao tiểu thư lại tới đây?

Phạm Từ Từ giương mắt lên nhìn nàng:

- Haiz... Quên mất thôi, ta tới là để chứng minh lời ngươi nói.

- Nô tỳ nói gì ạ?

- Thì đó, ta muốn xem hấn có sùng ta như lời ngươi nói không.

Ngọc Lam ồ một tiếng:

- Thật đấy tiểu thư.

Phạm Từ Từ bĩu môi:

- Chưa chắc a, có thể hấn giấu nữ nhân ở đâu đó.

- Ta có giấu nữ nhân sao?

Ngọc Lam vội quỳ xuống. Phạm Từ Từ cứng người, vừa mới nhắc tào tháo liền tới, không phải là cái miệng hại cái thân đấy chứ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cung Chiều Hết Mục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Nàng Tuyệt Đối Không Phải Nữ Nhân Mười Tám Tuổi

- Ta có giấu nữ nhân sao?

Ài, chỉ một câu mà làm Phạm Tử Từ đứng tim rồi, nàng toát mồ hôi hột, hít một hơi thật sâu rồi quay lại, cười gượng:

- Chào Hoàng Thượng.

Quách Luru Thần không đáp, tiến đến gần nàng:

- Lúc này nàng có nói, ta giấu nữ nhân sao?

Phạm Tử Từ cực kì phối hợp lắc đầu:

- Không có a, chắc là nguoi nghe nhầm rồi, ta tuyệt đối không có nha.

Quách Luru Thần như muốn vạch trần nàng, hắn đưa mắt nhìn nàng. Nhưng thực kì lạ, đáy mắt nàng không hề có một chút cảm xúc nào. Đôi mắt trong veo, tựa như một mặt hồ tĩnh lặng. Quách Luru Thần khó có thể nhìn ra tâm tình của nàng.

Phạm Tử Từ ho khan một tiếng, thời tiết mùa này đúng là lạnh thật, nàng đã khoác hai, ba lớp áo rồi mà vẫn còn thấy thân thể như đóng băng. Bỗng thấy hơi ẩm bao phủ, chiếc áo khoác của Quách Luru Thần cứ nhiên nằm trên người nàng.

- Nguoi... không lạnh sao? - Nàng lí nhí hỏi.

- Ta không sao.

Hắn đáp. Thời tiết này sao làm khó được hắn chứ? Hắn thân luyện võ công từ nhỏ đến lớn, thân thể cũng đã quen với thời tiết thất thường rồi nên chẳng sao, chỉ là lo cho nàng thôi.

Ngọc Lam biết chuyện, khẽ cười một chút rồi lui xuống.

Phạm Tử Từ cảm thấy bớt lạnh hơn, nàng giữ chặt lấy chiếc áo lông đỏ. Ấm thật, Phạm Tử Từ cười tí mắt.

Quách Luru Thần thấy biểu hiện đó của nàng không khỏi phì cười, hắn xoa xoa đầu nàng rồi ngược nhìn lên bầu trời. Phạm Tử Từ thấy vậy cũng nhìn theo, nàng cất tiếng:

- Nguoi thấy bầu trời có rộng lớn không?

Quách Luru Thần nhân nhạ mở miệng:

- Ừ.

Phạm Tử Từ dang rộng hai tay cho khí lạnh hoà nhập vào cơ thể, nàng hít sâu một cái rồi ho sặc sụa:

- A... Lâu lắm rồi mới được thanh thân như vậy.

Quách Luru Thần giật giật khoé môi, không phải là ngày nào nàng cũng rảnh rỗi như vậy sao? Hay là nàng đang có điều gì bận tâm trong lòng?

Phạm Tử Từ thở dài, nàng đưa ánh mắt xa xăm nhìn hàng cây phía dưới, miệng lầm bầm gì đó. Mắt nàng long lanh, không có bất kì một cảm xúc nào khiến hắn khó có thể nắm bắt.

Quách Luru Thần đưa tay ôm nàng vào lòng, Phạm Tử Từ hơi ngạc nhiên ngược lên, nàng cắn cắn môi phía dưới, hướng nhìn vào mắt hắn.

Quách Luru Thần sở hữu ngũ quan đầy đặn, đôi môi mỏng bạc hà như trong truyền thuyết, chiếc mũi cao và cặp mắt sâu hun hút khiến người ta khó có thể nhìn vào một lần nữa. Phạm Tử Từ suy nghĩ, nàng bây giờ là Hoàng Hậu một nước, từ lúc này không được tự do nữa, sẽ bị quân lính can ngăn. Lại còn phải tranh sủng với một đàn mỹ nữ trong cung để lấy lòng hắn, nàng thực sự không muốn cùng người khác chia sẻ nam nhân.

Phạm Tử Từ nghĩ đến cảnh hắn ôm nữ nhân khác, lòng khó chịu vô cùng. Nàng đưa tay ôm lấy eo hắn, chu chu môi bất mãn.

- Có chuyện gì sao? - Quách Luru Thần cúi xuống, sủng nịnh hỏi.

- Không có.

Phạm Tử Từ mím chặt môi, bộ dạng như một con mèo bị ăn hiếp. Quách Lư Thần hôn nàng một cái rồi giả bộ thờ dài:

- Nàng hối hận vì đã làm Hoàng Hậu của ta sao?

Phạm Tử Từ liền gật đầu:

- Phải a.

Không ngờ nàng lại nói huych toẹt như vậy, trên đỉnh đầu hần xuất hiện vài vạch đen:

- Nàng..

- Ta thực sự khi hối hận khi làm Hoàng Hậu, ngày ngày sẽ phải lo sợ người khác cướp đi nam nhân của mình - Phạm Tử Từ không chậm không nhanh nói - Người là Hoàng Thượng, nếu không có ta sẽ có một đàn mỹ nữ xếp hàng dài đợi người sắc lập thành Hoàng Hậu.

Phạm Tử Từ dựa vào lồng ngực hần, nói tiếp:

- Người có một hậu cung, ngày nào cũng sẽ có nữ nhân chờ đợi người đến. Còn ta, đến cả một nam nhân của mình cũng phải chia sẻ cho người khác, như vậy không phải là quá bất công ư? Ta thực sự rất hối hận khi lấy...

Không cho nàng nói hết câu, hần cúi xuống ngoạm hết lấy môi nàng. Nãy giờ hần lo sợ nàng đang thay tâm chuyển ý, không ngờ là đang sợ mất hần. Không ngờ tâm ý nữ nhân này lại đặt hết vào hần khiến hần không kịp cảm động.

Quách Lư Thần nhả môi nàng rồi bẻ bồng nàng ngồi xuống xích đu:

- Nàng có biết tại sao vua chúa lại lập hậu cung không?

Phạm Tử Từ lắc đầu.

- Bởi vì, họ sợ Hoàng Hậu sẽ không còn yêu họ nữa, lập hậu cung, trong đó có rất nhiều nữ nhân luôn mong đợi được họ yêu chiều. Vì vậy, họ mới hết cô đơn. (Xạo kinh khủng)

Phạm Tử Từ thần thờ hỏi tiếp:

- Thế thì sao?

Quách Lư Thần ôm nàng vào lòng:

- Nhưng ta sẽ không lập hậu cung, thậm chí sẽ phá luật. Bởi vì, tâm ý của Hoàng Hậu đã đặt vào ta, ta làm sao có thể làm vậy?

Phạm Tử Từ nhất thời ngây ngốc, vẫn chưa tiếp thu được hết, hỏi tiếp:

- Ta không hiểu.

Quách Lư Thần khẽ cười:

- Ngốc, ta yêu nàng.

Đáy mắt của nàng hiện lên một tia sáng chỉ trong phút chốc, sau đó nước mắt lại tuôn ra như suối. Nàng nhào vào người hần ôm thật chặt, khóc oà lên như đứa trẻ. Quách Lư Thần nhẹ nhàng đỡ dành nàng:

- Ngoan, nín nào.

Phạm Tử Từ càng khóc to hơn. Nàng không ngờ lại có người yêu mình đến vậy.

Thực ra Phạm Tử Từ lúc học trung học đã cảm mến một người, nhưng người đó không thích nàng, nói nàng quá trẻ con, không hợp ý hần. Lúc hỏi bạn, nàng mới biết, thì ra đàn ông thích mấy người phụ nữ trưởng thành, chừng chạc, còn nàng, chỉ là một nữ sinh bình thường, không có gì đặc biệt.

Chỉ là Phạm Tử Từ không biết, không phải là do tướng mạo nàng không đẹp, mà là cách ăn mặc của nàng. Lúc đó nàng còn giản dị, tóc búi cao tự nhiên, cộng thêm đôi mắt kính dày cộm nữa, ai cũng bảo nàng là một sách. Sau này, nàng thay đổi, đàn ông lại chuyển sang thích phụ nữ trầm tính. Từ đó, nàng quyết định sẽ không theo đuổi ai nữa, cứ để định mệnh của mình tự tìm đến là được.

Phạm Tử Từ ngừng khóc, ngước lên nhìn hần, miệng nở một nụ cười thật tươi.

Quách Lư Thần nín cười, khuôn mặt của nàng tem lem nước mắt, lại vụng về chùi đi như vậy khiến nàng rất đáng yêu.

Quách Lư Thần lau cho nàng xong thẹn nàng một cái ngay má. Phạm Tử Từ khi cười, lấy tay áp má lại, khuôn mặt đỏ ửng lên. Nàng không ngờ có

ngày nàng cũng làm nũng với người đàn ông khác ngoài phụ thân nàng, đồ mặt là chuyện thường.

Quách Lưu Thần ngây ngốc nhìn nàng, bị nàng néo cho một phát ngay eo liền tỉnh. Trước khi đi hắn còn dặn nàng:

- Nàng chỉ được khóc trước mặt ta thôi đấy!

Phạm Tử Từ gật đầu cười vui vẻ, tạm biệt hắn để lên triều, còn mình lại ăn trưa.

Quách Lưu Thần khẽ nhếch môi, nàng tuyệt đối không phải là nữ nhân mười tám tuổi..

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Rảnh Rỗi

Phạm Tử Từ ở trong cung đã hơn một tuần rồi mà chẳng có gì để làm. Nàng chán nản thờ dài.

- Tiểu thư, người chán lắm à? - Ngọc Lam bưng khay trà mới tinh đã được cô lau rửa sạch sẽ.

- Phải nha, ở trong cung lúc nào cũng phải ở yên một chỗ. Không vui chơi được giống ở trong phủ cha ta... Hay là, lâu quá rồi không về thăm phụ thân, chúng ta cùng đi một chuyến?

Ngọc Lam khuôn mặt liền tái mét lác đầu:

- Không được đâu tiểu thư.

- Sao lại không, ta quyết rồi, người không cản được đâu.

Ngọc Lam rõ hơn ai hết, tính khí tiểu thư tương đối bướng bỉnh, khuyên điều gì cũng nhất quyết cãi lại bằng được.

- Tiểu thư à, Hoàng Thượng mà biết chắc chắn sẽ nổi giận.

Phạm Tử Từ liếc sang Ngọc Lam một cái, nàng bĩu môi:

- Hắn không có thời gian rảnh để trông chừng ta đâu, hắn còn có một hàng nữ nhân đợi cơ mà.

Nói xong, nàng vươn vai bước ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp khẽ nhăn lại vì ánh nắng chói chang, lông mi dài chớp chớp một cái, cái miệng nhỏ nhắn chu ra. Phạm Tử Từ phát hiện ra một điều, từ khi nàng về đây, ngày nào cũng là một nỗi mong muốn thứ gì đó xuất hiện. Chẳng lẽ nàng bị hắn làm ô nhiễm đầu óc rồi sao?

Phạm Tử Từ chạy ra khỏi cung, tay chân táy máy lung tung, hết đụng cái này lại tới cái khác.

Ở bên kia có một khóm hoa hồng rất đẹp, Phạm Tử Từ muốn hái một bông để cắm trong phòng nên đi tới, vươn tay ngắt một bông.

- Á...

Gai của hoa hồng đâm vào tay nàng, máu từ từ chảy ra. Phạm Tử Từ chùi chùi máu vào áo, nhưng nàng lại quên mất, áo mình đang mặc là áo trắng pha chút xanh nhạt, màu đỏ ở trên nhất định sẽ nổi bật.

- Lại gặp nhau rồi.

Phạm Tử Từ quay lại, nàng há hốc miệng.

- Quách Tường Quân, sao người cứ bám theo ta mãi vậy?

Quách Tường Quân giật giật khoé môi:

- Ta đang dạo quanh, thấy người nên mới đến chào hỏi một chút. Không được à?

Phạm Tử Từ phồng mang trợn mắt:

- Đương nhiên là không, ta không thích ồn ào.

Quách Tường Quân bình thân nhìn nàng, đáy mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên xen lẫn vui vẻ. Lâu lắm rồi hắn mới tìm thấy người có chung sở thích như vậy. Không thích ồn ào, chỉ là yên tĩnh. Hắn thấy Hoàng Hậu này quả rất đặc biệt, hình như nàng không quan tâm đến chuyện người khác nghĩ mình như thế nào. Vẫn là vô tư, hồn nhiên.

Phạm Tử Từ thấy hắn nhìn mình lâu như vậy cũng bực bội:

- Nhìn gì hả?

Quách Tường Quân cười cười:

- Có lá rơi trên đầu người, để ta lấy cho.

Phạm Tử Từ nghi hoặc nhìn hắn, song lại ngoan ngoãn cúi xuống. Thực ra không hề có một chiếc lá nào cả, hắn ngắt một bông hoa cài lên đầu nàng. Trông nàng như nàng tiên xinh xắn giữa vườn hoa.

Phạm Tử Từ ngược lên, thấy hắn nhìn chằm chằm mình, khó chịu nói:

- Nhìn cái gì? Ta đã là người có chồng rồi đó.

Phút chốc đáy mắt Quách Tường Quân tối sầm xuống, hắn lạnh giọng đi:

- Ta xin cáo lui, triều có việc bận rồi.

Phạm Tử Từ không nín kéo, nàng phát tay rồi quay lưng bước đi.

Thời tiết lạnh như vậy mà chỉ có một người đi dạo thật là buồn. Hồi còn ở hiện đại, đã có lần nàng mong ước có ngày mình cùng người yêu nắm tay nhau dạo qua con đường mùa đông rơi đầy lá, thật lãng mạn làm sao! Nhưng bây giờ ước mơ đó đã bị dập tắt, nàng đã xuyên không, không thể nào quay lại nữa.

Phạm Tử Từ dạo bước trên con đường đầy lá rơi. Bây giờ đã là mùa thu. Thoắt cái nàng ở lại hoàng cung cũng đã sáu tháng rồi. Từ ngày nàng còn ngỡ ngàng tự hỏi Quách Lưu Thần là ai đến ngày đăng quang làm Hoàng Hậu. Thời gian đúng là nhanh như thổi đưa.

- Tử nhi.

Nghe tiếng gọi, Phạm Tử Từ quay lại, Hoàng Thái Hậu nhìn nàng cười triu mến. Nàng đi tới nhún người xuống một cái, Hoàng Thái Hậu liền nói:

- Miễn lễ, miễn lễ. Con cùng ái khanh tâm sự một chút đi.

Phạm Tử Từ vâng lời. Hai người cùng trò chuyện vui vẻ. Tính tình Hoàng Thái Hậu tương đối dễ chịu và vui tính, Phạm Tử Từ rất thích. Nàng ngẫm nghĩ một lát liền hỏi:

- Sao chiếu mệnh của người là gì ạ?

Hoàng Thái Hậu hỏi:

- Con cũng biết cái này sao? Hôm trước ta có đi xem chiêm tinh, tên thái giám kia nói rằng của ta là Bắc Giải.

Nàng vui vẻ nói:

- Bắc Giải còn hay được gọi là Cự Giải.

Thảo nào người rất dịu dàng lại còn hiền lành nữa.

Hoàng Thái Hậu mỉm cười:

- Còn của con?

- Con là Thiên Bình ạ.

Hoàng Thái Hậu gật đầu. Phạm Tử Từ cùng người nói về những chòm sao thì sau lưng có tiếng ho khẽ, nàng quay lại. Bất gặp ánh mắt sâu hun hút của Quách Lưu Thần, nàng ngại người một chút. Hoàng Thái Hậu cười:

- Thần nhi, ta đang cùng Tử nhi nói về sao chiếu mệnh. Con muốn hỏi gì à?

Quách Lưu Thần gật đầu.

- Được. Tử nhi, con xem, sao chiếu mệnh của Thần nhi là gì?

- Ừm... - Để xem, hần sinh ngày bảy tháng mười một. - Thần Nông.

Hoàng Thái Hậu hơi nhếch môi:

- Còn gọi là Bộ Cạp hoặc Thiên Yết.

Phạm Tử Từ nói tiếp:

- Chòm sao này khá lạnh lùng, lại còn âm mưu kẻ hiểm, tính cách tàn bạo không ai sánh bằng. Tính chiếm hữu lại cao vút...

Vừa dứt lời, biết mình nói hơi quá. Nàng xấu hổ cúi đầu xuống.

- Ha ha, Tử nhi chỉ nói đùa một chút thôi mà. - Hoàng Thái Hậu giảng hoà.

Quách Lưu Thần đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn nàng. Được lắm! Dám nói xấu ta trước mặt Hoàng Thái Hậu, để xem tới ta về xử nàng thế nào.

Phạm Tử Từ cười gượng.

Quách Lưu Thần ngồi xuống đối diện hai người. Hoàng Thái Hậu thấy tình hình có vẻ căng thẳng liền nói:

- À... Ta có việc bận rồi, hai đứa ngồi nói chuyện với nhau đi. Không cần hành lễ.

Phạm Tử Từ đưa đôi mắt cầu cứu về hướng Hoàng Thái Hậu, người cười cười rồi phát tay áo bỏ đi.

Không khí lạnh lại bao trùm hai người. Phạm Tử Từ không có việc gì làm đành ngồi ngắm cảnh xung quanh, bên ngoài trong có vẻ bình thản nhưng trong lòng lại nóng như lửa đốt. Nàng thổi mấy cọng tóc mình cho bay lên, đây là thú vui của nàng. Khi có việc buồn chán nàng có thể ngồi nguyên ngày để thổi tóc.

Nhưng sao hôm nay Phạm Tử Từ không thấy hứng thú gì cả, nàng đứng dậy:

- Nếu Hoàng Thượng không có gì kêu ta làm thì ta xin cáo lui.

Nàng toan bước đi thì bị hần kéo lại ngã ập vào người hần. Quách Lưu Thần cúi đầu xuống ngoạm lấy môi nàng, tay giữ cái đầu không yên phận của nàng.

Đến khi nàng đã hết chịu nổi, Quách Lưu Thần mới thương tình thả nàng ra, tay vỗ vỗ lưng nàng:

- Hoàng Hậu, ta chỉ muốn trừng phạt nàng thôi.

Phạm Tử Từ bĩu môi:

- Nhưng mà ta đã làm gì đâu chứ?

- Nàng còn chối, thế ai lúc này đã nói xấu ta với Hoàng Thái Hậu?

Phạm Tử Từ biết hần sẽ nói thế, nàng giả vờ giận dỗi:

- Người ta chỉ là nói đúng sự thật thôi mà.

Quách Lưu Thần ngắt yêu nàng:

- Chán lắm phải không?

- Đúng nha, suốt ngày chỉ đi tới đi lui khiến ta chán muốn chết - Nàng nũng nịu nói.

Quách Lưu Thần mỉm cười, hần vuốt tóc nàng:

- Thế nàng có muốn đi săn với ta không?

Phạm Tử Từ ngồi bật dậy, cười thật tươi:

- Muốn ạ.

- Được, nàng hãy chuẩn bị đi. Sáng sớm mai chúng ta khởi hành.

Phạm Tử Từ gật đầu, nhường người hôn hần một cái rồi đứng lên:

- Ngày mai gặp lại.

Nói xong liền hớn hờ chạy đi. Quách Lưu Thần nhìn theo bóng lưng nàng rồi khẽ mỉm cười. Không lâu sau hắn cũng quay lại triều tiếp tục công việc đang dở.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cung Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đi Săn

Sáng hôm sau, Phạm Tử Từ từ năm giờ đã thức dậy, nàng đánh răng rửa mặt thật kỹ. Ôn ào đến nỗi Ngọc Lam cũng thức dậy và ngạc nhiên nhìn nàng:

- Tiểu thư, sao hôm nay người lại dậy sớm như vậy?

Phạm Tử Từ chống nạnh:

- Hôm qua ta đã nói rồi, hôm nay ta đi săn với Hoàng Thượng.

Ngọc Lam ngẩn ra:

- Ủa, hôm qua tiểu thư có nói.

Phạm Tử Từ bĩu môi:

- Trí nhớ người còn kém hơn cả ta.

Ngọc Lam gãi gãi đầu, sau đó đứng dậy giúp nàng.

oOo

Sửa soạn xong đến hoàng cung trời đã sáng nhưng mặt trời vẫn còn chưa lộ diện tất. Phạm Tử Từ ngồi ở ghế đá ngắm cảnh, chân này bắt chéo lên chân kia, miệng huyýt sáo vui vẻ.

Mọi người xung quanh ồn ào. Đây chính là Hoàng Hậu mười tám tuổi trong lời kể, à không, bây giờ nàng đã mười chín rồi. Mặc dù sắc đẹp của nàng có nghiêng thành đổ nước nhưng bản tính không giống như những gì người khác kể. Nàng rất tùy tiện, lại không ngại, đây không phải là người dịu dàng, thùy mị như trong lời nói rồi, chẳng lẽ đây là Hoàng Hậu giả? Mặc dù nghĩ như vậy nhưng bọn họ vẫn không dám đuổi nàng đi, bởi vì trên đầu nàng có một chiếc trâm phượng bằng vàng, đó là biểu tượng của Hoàng Hậu (*).

[(*)Thời xưa biểu tượng của Hoàng Thượng là rồng, còn Hoàng Hậu là phượng hoàng]

- Hoàng Thượng giá lâm!

Tiếng nói vang lên. Tất cả lập tức hành lễ, Phạm Tử Từ vốn làm biếng, nhưng hôm nay tinh thần sảng khoái cũng làm theo. Nàng hơi nhún người, nhưng vẫn không che được nét cười trên mặt khiến cho người ta cảm thấy sắc đẹp của nàng thật sinh động dưới ánh dương.

- Miễn lễ.

Quách Lưu Thần đưa ánh mắt sang nữ nhân đang nhìn mình bằng ánh mắt ngạc nhiên.

Sở dĩ Phạm Tử Từ ngạc nhiên là vì hôm nay hắn rất đẹp. Áo long bào thường ngày đã được thay thế, thay vào đó là áo lông dày, màu nâu sẫm tôn lên dáng người cao to của hắn.

Quách Lưu Thần nhướng mày, nàng hôm nay rất khác. Tóc búi cao, cài một cây trâm đơn giản, vài cọng tóc xoã xuống trán trông thật dễ thương. Nàng vận một chiếc áo cánh trắng, thắt dây thật chặt ngang eo. Nhìn nàng ai mà biết đây là nữ nhân mười chín tuổi nhưng đáng vẻ của mười sáu chứ!

Quách Lưu Thần bước đến bên nàng, tay ôm eo nàng, nói:

- Ta với Hoàng Hậu sẽ đi cùng một con ngựa, các người mau chuẩn bị. Đúng giờ rồi chúng ta sẽ xuất phát.

Quân lính hô một tiếng, sau đó làm việc mình được giao.

Bên gốc cây, Quách Lưu Thần ôm Phạm Tử Từ đang thỏ thẻ gì đó với nhau, đáy mắt hắn hiện lên tia dịu dàng hiếm có khiến mọi người kinh ngạc đến giật mình. Phạm Tử Từ hỏi:

- Tại sao không cho ta đi ngựa một mình?

Hắn vuốt tóc nàng:

- Đi như vậy lỡ dọc đường gặp nguy hiểm, làm sao ta có thể nhanh chóng bảo vệ nàng? Và lại, nàng đi đường dài cũng có thể buồn ngủ, dựa vào ta có cũng có thể ngủ rất ngon.

Phạm Tử Từ gật gù, nàng đang suy nghĩ mông lung thì cảm thấy nhột nhạt phía sau gáy. Nàng định quay lại mắng cho hắn vài câu nhưng bị hắn giữ lấy. Mũi hắn lướt từ cổ nàng đến vai nàng, cảm giác mát lạnh khiến nàng rùng mình.

- Hoàng Thượng...

Quách Lưu Thần ngắt lời:

- Gọi ta là Thần.

- Ừm, Thần, mọi người sẽ thấy đó.

Hắn giữ tay nàng:

- Ai dám thấy ta sẽ giết người đó.

Phạm Tử Từ không chịu thua:

- Nhưng...

Quách Lưu Thần bịt miệng nàng lại:

- Chẳng lẽ nàng không nhớ ta sao? Đã lâu ngày ta không được gặp nàng rồi.

Phạm Tử Từ định nói thì cũng im lặng, rõ ràng hôm qua mới gặp nhau mà hắn lại nói rằng “đã lâu” sao? Hay là mấy ngày nay áp lực quá nhiều nên hắn quên mất?

Nàng đành ngồi im cho hắn “hành hạ”.

Hồi lâu, cũng có người tới và bẩm báo:

- Hoàng Thượng, đã tới giờ xuất phát.

Quách Lưu Thần buông nàng ra, gật đầu với tên lính ý bảo lui.

Phạm Tử Từ hít một hơi sau đó thở thật mạnh ra, cách này nàng thường sử dụng để giảm mệt mỏi.

Quách Lưu Thần nhìn nàng. Song nắm tay nàng bước đi.

Hắn đỡ nàng lên ngựa, sau đó mới lên sau. Quách Lưu Thần ra lệnh:

- Phía trước chia làm một đoàn dẫn đầu, ở giữa là ta. Còn phe còn lại các người hãy đi theo sau ta.

Tất cả kêu rõ rồi leo lên ngựa.

Đường đi khoảng chừng hai, ba ngày mới tới. Phạm Tử Từ mới đi được nửa ngày đã cảm thấy mệt mỏi, nàng muốn tựa người vào Quách Lưu Thần nhưng sợ hắn sẽ phiền nên không dám. Chỉ còn cách là nàng cố chịu đựng thôi.

Quách Lưu Thần liếc xuống nàng, thấy Phạm Tử Từ hơi co người lại, khuôn mặt thể hiện sự buồn chán và mệt mỏi. Hắn vươn tay ôm nàng, vì áo hắn là áo lông nên rất ấm, chắc nàng sẽ chịu được.

- Nếu mệt thì cứ dựa vào ta.

Phạm Tử Từ ngước lên, sau đó thoải mái dựa lưng vào người hắn. Tay Quách Lưu Thần ôm nàng thật chặt.

oOo

Trời tối, Quách Lưu Thần hạ lệnh dừng lại, dựng trại ngủ qua đêm.

Đáng lý Hoàng Hậu sẽ ngủ trại khác, nhưng Quách Lưu Thần lại lo cho sự an toàn của nàng nên mới để nàng ngủ chung với mình. Cái ý kiến này Phạm Tử Từ đã từ chối nhưng hắn lại không cho, thế là nàng liền bị hắn ôm suốt một đêm, không cho nàng tẩu thoát.

Dù là vậy nhưng nàng ngủ rất nhanh, có lẽ đi suốt một ngày đã khiến nàng mệt rồi.

Sáng hôm sau khởi hành sớm, lúc Phạm Tử Từ tỉnh dậy liền thấy mình đang ngồi trên ngựa, sau lưng là Quách Lư Thần đang ôm nàng.

- Chào buổi sáng - Quách Lư Thần nói.

Nàng ngẩng ra một hồi rồi nhướn người lên hôn một cái vào má hắn:

- Chào buổi sáng, Thần.

oOo

Cuối cùng cũng đến nơi, khu rừng này thật hoang vắng không có người, chỉ có đoàn quân của hắn là náo nhiệt. Phạm Tử Từ thấy kì lạ, hình như nàng đã thấy nó ở đâu rồi.

Quách Lư Thần thấy nàng ngơ ra chỉ hôn nàng một cái rồi bắt đầu đi sẵn.

Suốt trưa và chiều, Phạm Tử Từ ngồi lì trong lều suy nghĩ về khu rừng này. Bỗng nhiên nàng cảm thấy đau đầu, đau đến kinh khủng. Đúng rồi, đây chính là khu rừng mà nàng đã té xuống.

Có nghĩa là, ngay chỗ này chính là chỗ nàng đã xuyên không. Phạm Tử Từ vừa vui vừa lo lắng chạy ra ngoài, đúng là cái hố này.

Bây giờ chỉ còn vài tên lính và thị nữ ở đây, Quách Lư Thần và đám lính kia đã đi sẵn rồi, không biết chừng nào mới về.

Phạm Tử Từ dùng giấy và bút viết một lá thư rồi thả vào chiếc hố đó, hi vọng Hoắc Nhân sẽ nhận được.

Không biết gia đình nàng bây giờ ra sao, liệu họ có đau buồn khi biết nàng đã không còn ở đó nữa không. Nước mắt tự dưng chảy xuống, nàng cắn môi thật chặt để không bật ra tiếng.

Cuối cùng, Quách Lư Thần cũng về tới. Hắn sẵn được hai con nai và bốn con thỏ, một con thỏ còn sống.

Quách Lư Thần mang con thỏ con đến cho Phạm Tử Từ, không thấy nàng trong lều liền ra ngoài.

Hắn thấy bóng dáng nhỏ bé mà cô đơn của nàng đang ngồi khóc bên chiếc hố. Quách Lư Thần đến bên nàng, ôm nàng vào lòng:

- Tiểu Tử ngoan, sao lại khóc? Nhớ ta à?

Phạm Tử Từ gạt đầu, tay lại dụi dụi mắt.

- Nín nào, ta đã về rồi.

Nàng đưa đôi mắt đỏ hoe nhìn hắn, sau đó vòng tay ôm hắn thật chặt:

- Ta sẽ không khóc nữa...

Hắn mỉm cười, nâng cằm hôn nàng thật sâu rồi mới buông ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Quyết Định Đúng Đắn

Hiện đại.

Lúc bấy giờ, Hoắc Nhân nhận được bức thư và đã đọc:

“Anh Hoắc Nhân,

Em đang ở một nơi rất xa, có lẽ không bao giờ anh tìm được. Em đang sống rất hạnh phúc, anh hãy thay em nói xin lỗi với gia đình. Em là con bất hiếu, là em không ngoan... Em không xứng đáng được tình yêu thương của mọi người. Cho nên, mọi người hãy sống tốt, và đừng đau buồn nữa.

Thân - Phạm Tử Từ.”

Hoắc Nhân nắm chặt tay lại, mong em hãy sống hạnh phúc.

oOo

Cổ đại.

Phạm Tử Từ ăn xong bữa tối rồi ngồi trên bãi cỏ chơi, còn Quách Lưu Thần thì đang nghỉ ngơi trong lều, một lúc sau không thấy nàng đâu hắn mới ra ngoài tìm.

- Đâu nhỉ? Sao không thấy...

Phạm Tử Từ mày mò trong đám cỏ non, giả như bây giờ xuất hiện một cây cỏ bốn lá thì hay biết mấy. Nàng thở dài, ngả người ra sau.

- Đang làm gì vậy?

Nghe giọng của Quách Lưu Thần, nàng liền làm nũng:

- Không có gì, chỉ là hơi mệt a.

Hắn mỉm cười, nằm xuống kế bên nàng, nói:

- Sao không nghỉ một chút?

Phạm Tử Từ bĩu môi:

- Hiếm lắm mới được một lần đi chơi như vậy, ngu sao không chơi. Để mai về rồi không biết ngày nào mới được đi tiếp.

Quách Lưu Thần nghiêng người, khuôn mặt góc cạnh sắc nét nhìn nàng, hắn cười cười:

- Kể cho ta về những chòm sao chiếu mệnh đi.

Phạm Tử Từ ngạc nhiên:

- Người có hứng thú?

- Ừ.

Phạm Tử Từ đưa tay sờ mặt hắn, khuôn mặt nghiêm nghị hơi đánh lại, sau đó giãn ra, nàng lè lưỡi:

- Nhưng ta sẽ không nói.

Quách Lưu Thần cốc đầu nàng một cái. Phạm Tử Từ mỉm cười, nằm xích lại gần hắn, sau đó thao thao bất tuyệt:

- Tổng cộng có mười hai chòm sao, gồm có Bạch Dương, Kim Ngưu, Song Tử...

Sao trên trời sáng lấp lánh, giữa màn đêm có hai ngôi sao sáng nhất, dưới mặt đất lại có hai con người phong nhã và đẹp đẽ hơn cả.

“Ta cùng chàng đi đến những nơi sâu xa

Tình yêu của đôi ta như tia nắng giữa bầu trời âm u

Chàng ơi, hãy cho ta đi cùng chàng đến tận con đường...”

Phạm Tử Từ kể đến khô cả cổ họng, mắt díp lại, nàng ngáp một hơi dài. Quách Lưu Thần phì cười, sau đó bế nàng vào lều.

oOo

Sáng hôm sau, Quách Lưu Thần cho quân khởi hành về kinh thành sớm một chút. Ngay cả Phạm Tử Từ ngủ không đủ cũng bị hắn đánh thức. Nàng tức giận lắm bằm trong miệng:

- Thật là đáng ghét mà.

Quách Lưu Thần nghe thấy liền nhéo nàng một cái, sau đó mới đi thay áo.

Trên đường về, Phạm Tử Từ đã ngủ gật hết mấy lần, may mà có Quách Lưu Thần đỡ chứ nếu không nàng đã té ngựa xuống đất rồi.

Tới kinh thành trời cũng đã xế chiều của ngày hôm sau, Quách Lưu Thần bàn công chuyện với quan, tướng xong mới đến cung của Phạm Tử Từ để nghỉ

ngôi. Nàng đang an lành trong giấc mộng thì bị hấn bất tỉnh giấc làm chuyện XXOO, hại nàng mệt bỏ hơi tai cũng chưa được ngủ.

Hôm sau, cuộc sống vẫn diễn ra bình thường. Quách Luru Thần tới cung của nàng để ăn sáng, Phạm Tử Từ bị hấn hành hạ đến đau nhức cả lưng, eo, không ngồi dậy nổi.

Quách Luru Thần nói:

- Hay là nàng chuyển sang ở với ta, như vậy sẽ thuận tiện hơn.

Phạm Tử Từ lắc đầu:

- Không cần đâu...

Làm vậy để hấn càng dễ bắt nạt nữa thì sao? Quách Luru Thần thấy nàng hiểu sai ý mình liền nghiêm túc:

- Nàng nên suy nghĩ lại, nếu ở bên nàng mỗi ngày, ta sẽ giúp nàng xoa bóp những chỗ đau. Và lại cũng không cần tốn sức để đi từ Long cung đến đây.

Phạm Tử Từ gật gù, như vậy cũng đúng. Thế là ngày hôm đó nàng bắt đầu chuyển sang Long Cung ở với hấn.

Hàng ngày, Phạm Tử Từ thức dậy cùng Quách Luru Thần, lại làm XXOO với hấn, sau đó hấn xoa bóp cho nàng. Cùng nhau ăn sáng, nói chuyện, đùa giỡn với nhau. Cuộc sống vốn rất yên bình như vậy cho tới ngày Phạm Tử Từ đang ăn cơm trưa một mình, Quách Luru Thần bận chuyện triều nên không ăn với nàng được.

Phạm Tử Từ đang ăn ngon lành, bỗng nhiên từ cổ họng nàng cảm thấy đắng đắng, bụng như tuôn trào một thứ gì đó, mạnh mẽ làm nàng muốn nôn ra tất cả đồ ăn.

- Oẹ...

Phạm Tử Từ nôn thốc nôn tháo, đúng lúc đó Quách Luru Thần trở về. Thấy nàng như vậy hấn hết hoảng đờ lấy nàng, hỏi thăm đủ thứ, sau đó gọi người truyền thái y vào.

- Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đã mang thai rồi.

Nghe tin đó, Quách Luru Thần mừng quýnh lên, hấn cho thái y lui, rồi dịu dàng vuốt ve bụng nàng.

Phạm Tử Từ đột nhiên nói:

- Nếu ta trở thành một bà bầu mập mạp, xấu xí thì sao? Có phải người sẽ bỏ ta và con, theo những thị tẩm khác không?

Quách Luru Thần hôn nàng một cái rồi đáp:

- Sẽ không bao giờ có chuyện đó. Nếu nàng muốn, ta sẽ lập tức ra lệnh phá bỏ hậu cung ngay.

Phạm Tử Từ mỉm cười, nàng tựa đầu vào hấn, thủ thủ:

- Không biết là con trai hay gái nhỉ?

- Trai gái gì cũng là con chúng ta mà.

Nàng chu môi:

- Ta thích con trai, như vậy sẽ có người quậy phá cùng, đỡ lạc lõng a.

Quách Luru Thần cười:

- Con gái sẽ giống nàng, nhưng trầm tính giống ta.

Phạm Tử Từ phá lên cười, sau đó vòng tay sang hôn hấn. Nàng đâu biết hành động này đã làm ngọn lửa trong người hấn bùng lên, hấn giữ lấy tay nàng, cười nham hiểm:

- Sau khi có con không biết chừng nào chúng ta mới được gần gũi nữa, hay là bây giờ hãy tranh thủ cơ hội đi.

Không để cho nàng ú ớ, hấn liền "hành động".

...

Phạm Tử Từ nằm trong vòng tay hấn, nàng thấy mình thật sáng suốt. Nếu hôm đó vì quá buồn mà nhảy xuống hồ, chắc có lẽ nàng sẽ không bao giờ được hạnh phúc giống như vậy nữa.

Nhìn người đang ngủ bên cạnh, Phạm Tử Từ khẽ mỉm cười. Nàng đã làm đúng, không phải hối hận nữa rồi. Nàng sẽ hạnh phúc mãi bên hắn.

“Nắm tay anh, em khẽ mỉm cười

Chúng ta sẽ cùng nhau đi hết cuộc đời này

Mãi mãi không rời xa nhau...”

~ CHÍNH VĂN HOÀN ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tinh Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngoại Truyện 1

01. Nhặt ký mang thai

Bảy tháng mang thai...

Bụng Phạm Tử Từ bây giờ đã to ra. Nàng đi đứng khó khăn, ăn cũng không được nhiều. Quách Lư Thần canh nàng như mèo canh chuột, hễ nàng đòi đi đâu, hắn nhất quyết sẽ ngăn cản ngoại trừ đi... vệ sinh. Nhìn nàng cực khổ như vậy hắn cũng không đành, biết vậy đã không cho nàng mang thai rồi. Nhưng như vậy cũng có ích. Từ ngày nàng có thai, mặt tròn trịa ra hẳn, trông càng đáng yêu, thân hình mập mạp như quả bóng. Nhiều lần nàng thủ thỉ với hắn, sau khi hạ sinh sẽ giảm cân, mập béo như vậy rất xấu. Hắn thở dài, lo xa gì chứ, nàng như vậy nhìn rất đẹp và dễ thương.

Tám tháng mười ngày mang thai...

Hôm nay Phạm Tử Từ suýt chút sảy thai vì thói hậu đậu của nàng. Đang ăn cơm, đột nhiên thấy con chuột ngộ ngộ ở góc cửa, nàng đứng dậy, nhẹ nhàng bước ra, ai ngờ vấp phải thứ gì đó liên tét, may mà Quách Lư Thần giữ lại kịp nếu không thì bảo bối trong bụng đã không còn rồi.

Tám tháng hai mươi một ngày mang thai...

Đột nhiên Phạm Tử Từ đỡ chứng nôn nhoe đòi hắn dắt đi thả diều. Quách Lư Thần sai người làm con diều thật to đầy đủ màu cho nàng. Phạm Tử Từ thích lắm ngồi chơi cả buổi chiều, hắn gọi mãi không chịu về.

Chín tháng mang thai...

Nàng ngồi trong phòng suy tư, không biết là con trai hay gái.

Chín tháng năm ngày mai thai...

Quách Lư Thần đem cháo đến cho nàng, bắt nàng ăn hết không được thừa lại như mọi hôm.

Chín tháng chín ngày...

Phạm Tử Từ nằm trên giường, cảm giác có cái gì đó sắp chui ra khỏi bụng. Đau đớn, hồi hộp, vui mừng, lo lắng... xen lẫn vào cảm xúc của nàng.

Chín tháng mười ngày...

Phạm Tử Từ hạ sinh một trai, một gái khiến Hoàng Thái Hậu và mọi người vui mừng hết sức. Ở đây không nói về Quách Lư Thần, là bởi vì trong lúc nàng sinh, hai tiểu tử đó ngoan cố không chịu chui ra khiến nàng sống dở chết dở. Hắn liền hối hận không muốn sinh con để nàng chịu đau khổ.

Nhìn hai đứa con nằm cạnh, Phạm Tử Từ vui mừng đến phát khóc hại hắn phải luống cuống tìm khăn lau nước mắt cho nàng.

02. Đặt tên.

Thực sự thì Phạm Tử Từ nghĩ ra rất nhiều tên hay cho hai đứa nhóc. Nàng nói với hắn liền bị hắn từ chối.

Hai người cãi nhau suốt đêm, cuối cùng Hoàng Thái Hậu phải giảng hoà và xử lý, con trai do Phạm Tử Từ đặt, con gái Quách Lư Thần đặt.

Cuối cùng, chốt lại, con trai tên Quách Tử Lư. Con gái là Quách Tử Ngọc. (Ồi dào~)

03. Gia đình họ thật giống nhau.

Con gái giống cha, con trai giống mẹ. Hoặc là con trai giống cha, con gái giống mẹ.

Ừ thì, quả thật là như vậy. Từ Ngọc thừa hưởng nét đẹp từ mẹ, đôi mắt to tròn, đen láy, da trắng, mày phượng đậm và dài. Nhưng tính cách lại trầm tĩnh và lạnh lùng như Quách Lư Thần, khó gần, đặc biệt chỉ thích chơi với cha và mẹ.

Từ Lư giống cha, môi mỏng, khuôn mặt góc cạnh, da trắng. Tính tình y như mẹ, quậy phá, linh hoạt, láu cá.

Ai nhìn vào cũng trầm trồ, đúng là gia đình họ rất giống nhau.

04. Mẩu chuyện nhỏ: Khi gia đình Hoàng Thượng ăn com cùng nhau.

Giờ com là giờ đáng sợ nhất đối với Từ Lư, bởi vì một lý do đơn giản: Khó nuốt.

Hắn là từ nhỏ mẫu thân cho uống sữa và ăn cháo nên đã quen, com lại dẻo, phải nhai nên Từ Lư không thích là phải.

Hôm nay, giờ com trễ hơn mọi ngày, Phạm Từ Từ cùng Quách Lư Thần ngồi vào bàn ăn, Từ Lư và Từ Ngọc ngồi ở đối diện. Nàng mỉm cười:

- Các con đói chứ?

Từ Ngọc gật đầu. Từ Lư lại giả vờ ngó đi chỗ khác.

Phạm Từ Từ huých tay nhẹ vào hông Quách Lư Thần, hắn trừng mắt nhìn nàng, sau đó nghiêm giọng:

- Ăn đi.

Phạm Từ Từ muốn đập đầu xuống đất. Ý của nàng là bảo hắn khuyên Từ Lư một câu đi, chẳng những không khuyên mà hắn còn làm không khí trở nên căng thẳng hơn nữa. Đúng là khổ thật mà.

Nàng gấp một miếng thịt vào chén Từ Lư:

- Ăn đi Lư nhi.

Từ Lư vẫn không động đũa, Phạm Từ Từ phồng má, cắn một miếng thịt rồi nói lớn:

- Thịt ngon thế này mà có người không ăn được, đúng là buồn thay nha.

Thấy mẫu thân có ý chộc đến mình, Từ Lư nhẩn mặt, sau đó định leo xuống thì Từ Ngọc nói:

- Làm anh mà không ăn được com, xứng đáng làm anh của em sao?

Từ Lư thấy động đến lòng tự trọng của mình liền nổi cáu:

- Được, ăn thì ăn.

Cuối cùng Từ Lư cũng chịu ăn, vài ngày sau nhờ có lời trêu chọc của Từ Ngọc mới khá hẳn lên. Phạm Từ Từ thấy vậy thì rất mừng. Nhưng Từ Ngọc đã mắc bệnh giống Từ Lư, không chịu ăn rau. Thế là Từ Lư nói:

- Làm em mà không ăn được rau, xứng đáng làm em của Từ Lư ta sao?

Phạm Từ Từ bó tay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tĩnh Ran* Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mực được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Ngoại Truyện 2 (hết)

1000 năm sau...

Xuân Bảo Nhi (Phạm Từ Từ 1000 năm sau này) đang ngồi trong phòng làm việc đánh máy, bỗng nhiên ông Trư - Giám đốc của cô tiến vào, ông đập bàn xuống một cái.

- Cô Xuân, cô làm ăn kiểu gì vậy? Bản hợp đồng này đã sai hai chỗ rồi.

Bảo Nhi cầm hợp đồng lên, nhìn một hồi rồi đưa ánh hoàng hốt nhìn ông:

- Tôi nhớ là mình đã kiểm tra kĩ rồi. Sao có thể...

- Sao lại không thể. Cô đã làm sai mấy lần rồi. Không hiểu sao Chủ tịch vẫn giữ cô ở lại, đúng là Chủ tịch đã quá thương người rồi...

Bảo Ngọc bặm môi, không nói gì và cúi xuống, móng tay bấm chặt vào da thịt.

- Được rồi, lần này tôi không nhân nhượng nữa, lên gặp Chủ tịch ngay.

Ông Trư nói rồi tiến ra ngoài, Bảo Ngọc cũng phải đi theo.

Phòng Chủ tịch, ông Trư gõ cửa. Giọng nói trầm ấm vang lên:

- Vào đi.

Ông Trư dừng dưng nổi giận mở cửa vào, ông nói:

- Chủ tịch, ngài xem, Bảo Ngọc cô ta đã làm sai bản hợp đồng này hai chỗ rồi, mà bản hợp đồng này rất quan trọng. Chủ tịch, lần này ngài không nên nhân nhượng nữa, hãy đuổi...

- Được rồi, ra ngoài đi.

- Nhưng...

- Để Bảo Ngọc ở lại, ông ra ngoài đi.

- Vâng.

Trước khi đi, ông Trư liếc Bảo Ngọc một cái sắc lém, sau đó bỏ đi.

Trong phòng chỉ còn hai người họ. Bảo Ngọc cắn môi, hai tay chơi đùa với nhau. Cảm thấy sau lưng mình có hơi ấm, sau đó có hai bàn tay đặt trên vai xoa bóp cho cô, cô hơi giật mình.

- Bà xã, em đang mang thai. Anh đã bảo rằng cứ nghỉ ngơi ở nhà đừng làm việc quá sức mà em có chịu nghe đâu. Chịu thiệt cho em rồi.

Bảo Ngọc mềm nhũn người, tựa đầu vào ngực Lâm Thanh Dương, nói nhỏ:

- Không sao, dù gì ở nhà một mình cũng rất chán.

Lâm Thanh Dương nhéo mũi cô:

- Anh đã bảo hãy công khai quan hệ với mọi người mà em không cho, để bà xã phải chịu khổ...

- Em đã nói không sao đâu, anh cứ làm việc đi. Em quay về đây.

Lâm Thanh Dương nắm tay cô:

- Anh hết việc rồi, em ở lại với anh rồi đi ăn cơm luôn.

Bảo Ngọc suy nghĩ:

- Ừm, cũng được.

Lâm Thanh Dương đáp xuống môi cô, thả một nụ hôn sâu. Chưa đầy năm phút, Bảo Ngọc đã chịu hết nổi, cô đẩy hắn ra, chu môi:

- Ông xã, em đang mệt.

- Anh cũng mệt, hay bồi bổ cho anh đi.

- Không được, lúc nào anh cũng vậy cả. Hoàng Thượng à, anh trưởng thành một chút đi.

Lâm Thanh Dương hít mùi hương hoa lài trên tóc cô, rồi vòng tay qua eo cô, nói:

- Hoàng Thượng anh không thèm làm, Chủ tịch cũng không thèm đâu. Nhưng vì nuôi bà xã anh mới làm thôi.

- Ý anh nói em là gánh nặng?

Hấn vội sửa:

- Không có, em là vợ yêu của anh, sao có thể là gánh nặng được.

Bảo Ngọc cười toe toét, nhường người lên hôn vào má hấn một cái thật kêu:

- Anh chỉ giỏi nịnh.

- Thật, hay là tối nay em cho anh lên giường ngủ đi?

- Không được, lỡ anh làm gì em..

- Không có, anh hứa sẽ không đụng đến một cọng tóc của em.

Bảo Ngọc nháu mày:

- Thật không?

- Thật.

Bảo Ngọc yên tâm gật đầu. Cô để hấn bế xuống ghế rồi cùng nhau ăn cơm trưa.

oOo

Tối, Bảo Ngọc tắm xong, vừa mở cửa ra liền thấy Lâm Thanh Dương nằm chiếm hết cả một cái giường, cô bực dọc:

- Ông xã, anh nằm dịch qua bên kia một chút đi.

Lâm Thanh Dương vẫn ngoan cố nằm yên, Bảo Ngọc trèo lên giường, cô hất chân hấn qua. Không biết mình bị mắc bẫy, Bảo Ngọc nằm xuống, vừa định chop mắt thì cảm giác trên người mát lạnh, cô lờm hấn:

- Ông xã...

Lâm Thanh Dương chớp mắt vô tội rồi làm tiếp. Bảo Ngọc giữ tay hấn:

- Ông xã, hồi chiều anh đã hứa là không đụng đến em..

Hấn cười gian xảo:

- Anh nói không đụng đến một cọng tóc của em chứ có nói không đụng vào người em đâu?

Cô trừng mắt:

- Anh..

Không để cho cô nói hết, hấn hạ môi xuống, cướp lấy mật ngọt của cô...

Giữa đêm trắng sáng, có cặp nam nữ tài sắc hạnh phúc quấn quýt với nhau trên giường...

~ TOÀN VĂN HOÀN ~

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Hậu Tình Ranh Được Hoàng Thượng Cưng Chiều Hết Mức* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.